

פְּרִשְׁת צו

הפְּטָרָה : וְשָׂרָה
(מלאכי ג')

שַׁבַּת הַגְּדוּלָה

18:32	18:22	18:37	הַדְּלָקָת נְרוֹת שַׁבָּת :
19:36	19:34	19:37	צִאת הַשַּׁבָּת :
20:12	ר"ת :	18:59:15	שְׂקִיעַת הַחֶמְהָ :

שְׂמֹנֶת פְּסוּקֵיהֶּ: 97

שְׂכַל הַמְּשָׁלִים פְּרִשׁוּתֵיהֶּ עִם הַצְּבוּר מְאָרִיכִין לוֹ יָמָיו וְשׁוֹתִיו. (פְּרָכּוֹת ח')

קוֹצֵץ קֶטֶן הַכַּמּוֹת וְרֵב הָאֵיכוֹת לְחֶאֱק לְצוֹתֵיהֶם שֶׁל אַחֵינוּ צְנִי וְשָׂרָה לְאֲזִיזָהּ שְׂצַמִּים

סְפוּרִים מְרַתְקִים וּמְחַקִּים
הַמְּשָׁכִים וּמוֹסַר הַשֶּׁבֶל

מְשַׁכְנֵי אַחֲרֵיךְ נְרוּצָה

הַאוֹצֵר הָאֲמִיטִי הַגְּדוּל חֶלֶק ב' – סְפוּר אֲמִיטִי מְדַהִים

לְקַחֵי הַפְּרִשָּׁה לְשַׁבַּת

עֲצוֹת וְהַנְּהוּגוֹת מִחוּל הַקְּדוּשִׁים

עוֹצֵמֶת חֲכָמַת הַנִּיקוּד וְהַקְּשֶׁר לְתַפִּילַת כְּהֵן גְּדוּל בִּיזוּח"כ ב'

פְּלַפְלִין מִפְּלַפְלִין – (סְדָרָה 19)

הַצָּצָה לְהַלְכוֹת מְלָכִים וּמְלַחְמוֹת פְּרָק יא

סוּד תּוֹסַפֵּת שַׁבַּת וּסְגוּלוֹתֶיהָ

סוּד הַטְּבִילָה בְּעֶרֶב שַׁבַּת קֹדֶשׁ

לֵב בּוֹעֵר וְכַסּוּפִים לְהֶשֶׁם יִתְבָּרַךְ

מִהַדְּמוּר מְקַאֲמַרְנָא זְצִ"ל

יִיְהִי לֵיהּ יְדִיָּהּ, וְאוֹקְמִיהָ

אֵשׁ לְהַבֵּת שְׁלֵהֶבֶת י' מְקַבֵּץ חֲדוּשִׁים

מְהַדְּאוֹתֵינוּ תוֹרַתְךָ – הַחֲשָׁקוֹת שֶׁל הַיִּשְׂרָאֵלִי אֵין דּוּמָה לוֹ

שְׁכּוֹחוֹת הַפְּעוּלָה שֶׁלְךָ יְהִיו מְנוּקִים וְטְהוּרִים

הַכְּנוֹת נְצַרְכוֹת לְשַׁבַּת קוֹדֶשׁ. (סְדָרָה 58)

יְהוּדֵי הוּא בֵּן שֶׁל מֶלֶךְ וְאֵין לוֹ לְדַאָג כָּלֵל

מַעֲלַת תְּפִלַּת וְתִיקָן (סְדָרָה 44)

בַּתְּפִלָּה עִם הַנֶּץ הַחֶמְהָ מִתְקַנְיִם תְּקוּנִים גְּדוּלִים.

מַעֲלַת לְמוּד הַזוּהַר (סְדָרָה 49)

הַתְּרוּפָה לְמִינּוֹת בְּדוּרֵינוּ

דְּרָכֵי הַחֲנוּפָה – חֲנוּפֵךְ תִּשְׁבֵּר

מְשִׁיחוּתֵנוּ שֶׁל הָאֲדָמוּר מְסֻלְּוִיִּם לְמַלְמָדִים בְּפֶרֶט וְלַהוֹרִים בְּכָלֵל יד'

פְּלִאֵי הַבוּרָא מִבְּשׂוּי אֲחוּהָ (סְדָרָה 23)

רַחֲמָנָא לְבָא בְּעֵי – תוֹקֵף הַחֲשָׁק וְכִסּוּפִין לְמַתִּיקוֹת הַדַּת שְׁבַלֵב

תּוֹפִינִים לְשַׁבַּת הַגְּדוּלָה

חֲשָׁק טוֹב לְחִימוּדֵי דְאוּרֵינָא

הַכְּנוֹת נְצַרְכוֹת לְשַׁבַּת קוֹדֶשׁ (סְדָרָה 58) – יְהוּדֵי הוּא בֵּן שֶׁל מֶלֶךְ וְאֵין לוֹ לְדַאָג כָּלֵל

אך באמת המצוה הי' בערב תאכלו מצות תיכף בליל פסח, והיינו מצד השי"ת שנגלה עליהם מ"מה ונאלם וזכו אז לפי שעה שלא יהיה שאור שבעיסה בלב ישראל כלל, והיינו בתחלה פסח ה' על בתי בני ישראל ובמכה עשירית שהוא כנגד כ"ע (כמשנת"כ פ) זכו ישראל ע"ד נגוף למצרים ורפוא לישראל (כמ"ש זח"ב ל"ו א) להתגלות עתיקא ועל ידי זה זכו למצות מצה בערב תאכלו מצות לשעה, לבער היצר הרע, ואחר כך בא תכלית המרורים דיימרו את הייהם שעל ידי זה זכו אחר כך להיות גבור הכובש את יצרו מצד ישראל, ועל ידי זה זכו למתן תורה אחר כך דב' אני אמרתי א' אתם שנתבער היצר הרע מכל וכל, וזש"ג ומצות על מרורים יאכלוהו שתכלית המרורים להיות גבור הכובש את יצרו, כדי שעל ידי זה יזכו להיות אתפני יצר הרע מכל וכל וזהו קדושת יעקב אבינו שהיה כמו אדם הראשון קודם הקלקול, ומ"מ בזמן קדם מצה שתיכף בליל פסח זכו מצד השי"ת לבער היצר הרע מהלב לגמרי כמש"ג בערב תאכלו מצות, אך אז הי' חימוצו נוהג רק יום א' (כמ"ש פסחים צו): ואחר כך חזר יצר הרע למקומו, שהרי בק"ס כ' והמים להם חמה חסר שהיה קטרונו על ישראל (כמ"ש במכילתא) שקטרונו הס"מ לאלו אתה קורע הים (כמ"ש בשמות רבה פ' כ"א וזח"ב ק"ע ב) ואחר כך זכו על ידי המרורים להיות גבור הכובש יצרו כמש"ג ויראו העם את ה' ועל ידי זה זכו לראתה שפחה על הים מה שלא ראה יהוהאל (כמ"ש במכילתא וזח"ב ס' א') ומכל מקום נסתר האור, כמש"ג ויבאו מרתה ג' וכמ"ש בזוהר הקדוש מדבר שור כו' (זח"ב ס' ע"א) ומ"מ הועיל המרורים שעל ידי זה זכו למתן תורה וכמ"ש בנגמרא (ברכות ה.) שזכו על ידי יסורין למתן תורה, וזה היה התכלית מהמרורים וזש"ג ומצות על מרורים יאכלוהו, ומ"מ בסדר הזמן זכו למצה קדישות יעקב אבינו מצד השי"ת תיכף בליל א' כמש"ג בערב תאכלו מצות ומ"מ נצטוו תיכף שבעת ימים תאכלו מצות שאחר כך יזכו להיות חירות מ"ה דלא היו מייתי (כמ"ש ע"ז ה.) וממילא יתבער היצר הרע שהוא המה"מ (כמ"ש ב"ב מז.) ומשו"ה נקרא חג הפסח יום ה' הגדול והנורא מדות אברהם ויעקב שתיכף זכו להצלה רפיא לישראל מק' א"א שמדתו הגדול, וזכו בערב תאכלו מצות ק' יעקב אבינו הנורא (ונת' במ"א): וג' מצות שלוקחין מרמזין מהס"ת גם כן לג' אבות כמו שאמרנו כ"פ במ"ש שלשה אבות שבכ"מ מספר ג' רומזו לג' אבות, והחכמים תיקנו ד' כוסות כנגד ד' לשונות שלך גאולה והוצאתי והצלתי ונאלתי ולקחתי (כמ"ש ב"ר פ' פ"ח) וראיתי לרב קדוש א' שהקשה למה לא תיקנו ד' מצות גם כן ובאמת יותר יתכן לתקן כנגד ד' לשונות במצה שהיא מ"ע מה"ת. מה שאין כן כוסות שהוא מתקנת חכמים ורק נרמז בכוס פרעה וכדומה. אך הענין ד' לשונות. והוצאתי נגד א"א והוא התחלת יציאת מצרים וכנגד זה מצות פסח אשר פסח וגו'. והצלתי ע"ש וינצלו את מצרים שעשאוה

קוראים יקרים, הנה בשבת זו כבר מפציע אור השבת הגדול בדיוק כפי שהיה ביציאת מצרים ולכן יש להתמלא בשמחה עצומה ולהכין את הלב למעמד הנפלא של ליל הסדר. ומעבר לכך אסור לנו לשכוח את העיקר שאנחנו הבנים הנאמנים לבורא עולם שכל מטרתנו היא לעשות לו נחת רוח ובליל התקדש החג זה הזמן למעת בצאצאינו ובנו אמונה צרופה חיונה וערנה וכיסופין לה' יתברך בסיפור כל הניסים הַקְּסָבֵר מַפְעֵם של עשר המכות אך בכל מכה היו כמה וכמה ניסים. כתב צדקת הצדיק: יש ג' אכילת מצוה שמברכין עליהן אשר קדשנו במצותיו וציונו. וז"ש ר"ג כל שלא אמר ג"ד אלו בפסח לא יצא י"ח פסח מצה ומרור, דאף שאין לנו פסח ושלמה פרים שפתינו, והשב כל אחד על שום מה להכניס בלב קדושה מהמצות ע"י המכוון לש"ש, ובשליה הקדוש (מס' פסחים מ"ע ק"י ע"א) חשב דג' מצות אלו נגד ג' האבות (וחשב שם הסדר שמרמו ע"ש) ויתכן דפסח שהוא ע"ש שפסח המקום וכו' זהו נגד א"א שלו נאמר ואחרי כן צאו וגו' וזהו תחלת ההצלה שפסח נגן והמליץ, ומרור כנגד יצחק אבינו עפ"מ"ש (ב"ר פ' ס"ה) יצחק תבע יסורין כו', ומצה כנגד יעקב אבינו דמצה היינו שאין בו שאור שבעיסה שמרמו על היצר הרע המחמיצנו (כמ"ש פירש"י ברכות יז.) והוא תחלת הסתת הנחש להכניס תאוה והנאת הגוף באכילה וזהו שאור שבעיסה, שאמר מה שקל שבקלים אינו אומר כן (כמ"ש פירש"י ויצא מבר') והיינו שהיה כאדם הראשון קודם החטא דב' ולא יתבוששו מפני שלא ידע כלל מהנאת הגוף ובא כנגדו מצות מצה, אך לפי קשה הדו"ל הסדר פסח מרור ומצה למה הקדים ר"ג מצה למרור, אמת שבפסוק גם כן ב' ואכלו את הבשר וגו' ומצות על מרורים יאכלוהו גם כן הסדר פסח מצה ומרור, אך הא נופי' קשיא למה לא נחשבו בפסוק כסדר האבות, גם לפי הזמן מרור ע"ש וימרו זה היה בגלות מצרים קודם לפסח שפסח כו' ומצה שלא הספיק כו' והו"ל להקדים מרור אף לפסח אבל באמת ענין מרור ע"ש וימרו את הייהם. אין המכוון על היסורין שסבלו. אך הפי' המכוון לתכלית מהיסורין שסבלו ע"ש"ו זכו אחר כך לבער היצר הרע ענין מה שתבע יצחק אבינו ע"ה יסורין לתכלית טוב, שמדתו גבור הכובש את יצרו. וידע שלא יוכלו לכבוש היצר רק ע"י יסורין שיתקנו העבר ועל ידי זה יהיו ניצולין מיצר הרע להבא שלא יהיה עבירה גוררת עבירה (ונת' במ"א) וזה שתבע יסורין להנצל מגיהנם היינו לתקן העבר כדי להיות גבור הכובש את יצרו אלהבא, וכנגד זה בא מצות מרור ע"ש וימרו את הייהם ועל ידי זה זכו לצאת מקלי' מצרים, וזה היה בזמן מאוחר אחר הפסח שהיה תחלת ההצלה אשר פסח על בתי בני ישראל וגו' ומשו"ה הקדים הפסח אך למה הקדים מצה למרור, הנה השליה הק' (מצה שמירה צ"ו רע"א) ד"ה לחמא הק' הא מצות בערב תאכלו מצות נצטוו ברי"ה ניסן ופ' וישא העם את בציקו וגו' הי' אחר כך במ"י, ואיך אמר מצה ע"ש שלא הספיק,

הַכְּנוֹת נְצַרְכוֹת לְשַׁבַּת קוֹדֶשׁ (סְדָרָה 58) – יְהוּדֵי הוּא בֵּן שֶׁל מֶלֶךְ וְאֵין לוֹ לְדַאָג כָּלֵל

שאלמלא חטאו ישראל לא ניתן להם אלא ה' חומשי תורה כו' (נדרים כב:) ואיתא בזהר הקדוש (רע"מ ר"פ עקב) לכו להמו בלהמי ושתו ביין מסכתי נהמא דאורייתא דבכתב ויינא דאורייתא דבעל פה, ולזה במצות נהמא דאורייתא דבכתב תקנו רק ג' מצות נגד ג' לשונות והוצאתי והצלתי וגאלתי ק' ג' האבות. שהרי אף שבמאמר אנכי נתקע ת"ת בלבם ובמאמר ל"י נעקר יצר הרע מלבם (כמ"ש שיר השירים פ' ישקני) מ"מ אחר כך חזר יצר הרע למקומו ומאמר ולקחתי אתכם לי לעם זה יקויים רק לעתיד כשישחט להיצר הרע (כמ"ש סוכה נב.) ויבוער הרע מכל וכל לעולמי עד, מה שאין כן הכוסות שהיא נגד יינא דאורייתא דבעל פה תקנו חכמים ד' כנגד כל הד' לשונות שעל ידי תורה שבעל פה יכולים לזכות להיות אתפני יצר הרע מכל וכל להיות נגאל מיד, ולזכות למ"מ כמו בלוחות ראשונות כמאמר ולקחתי אתכם לי לעם והייתי לכם לאלקים לעולמי עד, וכן הד' כוסות כנגד ד' מלכויות (כמ"ש ב"ר וישב שם) והכוס ד' נגד מלכות אדום שעל ידי תורה שבעל פה יזכו לתקן הרב כעם ולזכות לביאת המשיח שאז יזכו שישחט השי"ת ליצר הרע ויבוער מכל וכל בביאת הגואל ב"ב: [מלקט מנחת יצחק]

מעלת תפלת ותיקין וסדרה (44) – בתפלה עם הגיף החמה מתקנים תקונים גדולים

וליתי מקריב כד ימלוך מלך תקוף מדבית יעקב ויתרבי משיחא ושיבת תקוף מישראל ויקטול רב רבני מואבאי וירוקן כל בניו דשת משיחיתיה דגוג דעתידין למסדרא סדרי קרבא בישראל ויפלו פגריהון בלהון קדמוי ויהוון אדומאי תריבין ויהוון תריבין בני דנגלא מן קדם ישראל סגריהון וישראל יתקפון בנגסין וירתונו ויקום שליט מדבית יעקב ויוביד וישיגי שייבוותא דמשתיר מן קוסטנטיני קרתא חייבתא ויצדי ויחרוב קרבא מרודא דקסרין תקוף קרוי עממיא וקמא ית דבית עמלק ונטל מתל נבותריה ואמר שירוי אומיא דאגיוו קרבא בךבית ישראל הינון דבית עמלק וספיהון ביומי מלכא משיחא למסדרא סדרי קרבא עם כל בני מדינתא עם דבית ישראל ברם ספיהון דאליין ודאליין עד עלמא יהוון לאובדנא [מלקט מנחת יצחק]

בתפלה עם הגיף החמה מתקנים תקונים גדולים. באור החיים הקדוש פרשת בחקותי אפן לא: עוד ירצה ע"ד אומרו ויראוך עם שמש ואמרו ויל כי כל הנבראים זמן עבודתם הוא בזמן שהשמש עולה בבקר זמן תפלת שחרית ובזמן שהשמש יורדת וכו' והוא אומר אם בחקותי תלכו ע"ד אומרו בבית אלקים תהלך ברנש ובחוקתי מלשון חקות שמים ואמרו ואת מצותי תשמרו ורמו לאמרו ו"ל חסידים הראשונים היו שוהים שעה אחת וכו' ואחר התפלה שעה וכו' ואמרו ועשיתם אותם פרוש בזה יתקנו המאור כי ע"י מעשה התהוותים כשהולכין בדרך לא טוב המאורות לוקין. והשם יתברך יעורנו לעשות רצונו כרצונו. פוק הוי מאי דקתב התנא הקדוש רבי יונתן בן עויאל דור ראשון של התנאים המי אגא ליה וליתייה ברון מסתפל אגא ביה

מעלת למוד הוזהר (סדרה 49) – התרופה למינות בדורינו

הוזהר וכתבי האר"י ז"ל, בלול עם חסידות של מרן הפעש"ט והיו מבטלים כל גזרות רעות... ולו עמי שומע לי, בדור הרע הזה שהמינות גובר, היו למדים עם תינוק בן תשע שנים ספר הוזהר ותיקונים ונהגות בה, והיה יראתו קודמת להקמתו ותיקונים. אמר הנאון הצדיק רבי שלמה בלוד וצ"ל בשם רבו התפז חיים ז"ע, שעל למוד ספר הוזהר אין שום הנבילה כי רבו מדרש, והיה התפז חיים מעורר לכלם שילמדו כל שבת את הוזהר של אותה פרשה ואפלו לבחורים. (ר' יוסף בן שלמה מפוז'ין, הוספות בגין יוסף.) ומוסף לבאר במקדש מלך לתקוני זהר, שכל העוסק בספר זה מקרב הנאולה ועושה נחת רוח גדול ליוצרו, ועליו אמר הקב"ה: פלאו פדאני לי ולבני מן הנלות וכו'. כי כך גזר הבורא שלא יתגלה ויהיה גנוז עד סוף ימיא דבגינה יבוא דרור, כי סגלה זו בו ולא בזולתו [מלקט מנחת יצחק]

כתב השלי"ה הקדוש: "הנה מבאר מפאן שחבור הוזהר היה עתיד להיות גנוז וכו' עד שיבוא הדור האחרון בסוף הימים, שאז יתגלה לתחתונים. ובזכות העוסקים יבוא משיח, כי אז תמלא הארץ דעה בספרו אשר זה תהיה סבה קרובה לביאתו, וזה שאמר ובגינה וישבתם איש אל אחותו" וכו', ברי שבזכות זה יגאלו ישראל, בשם שלא נגאלו ישראל ממצרים עד שהצדף הקדוש פרץ הוא לקדשם בדם הפסח וברם המילה, בן הנאולה העתידה לא יהיה הנאולה עד שיוכרו לתוספת הקדשה הזו, והוא רצון האל יתברך, ואשרי הזוכה בה" (עשרה מאמרות מאמר ראשון, שני לוחות הברית). ואמר הרבי מקאמארא: יש הרבה שומים שבורחים מללמוד דוין של מרן האר"י וספר הוזהר, אשר הם תינינו, ולו עמי שומע לי, בעקבות משיחא אשר הרע והמינות גובר, היו שוקדים כל ימיהם ללמוד ספר

דרכי החנוף – שיחות בעניני החנוף – משיחותיו של האדמו"ר מסלונים למלמדים בפרט ולחורים בכלל יד'

נאמנות לוח לא יצליח ויחפש תפקיד אחר. ב. באהבה עוה לכל ילד, גם בשעה שמבקר ללכת ביד קשה אף בפנימיותו צריך להיות אהבה, כמו שכתוב בשם הצדיקים על הפסוק ואת שעיר החטאת דרש דרש משה והנה שרף וקצף על אלעזר ועל איתמר וגו' מדוע לא אכלתם את החטאת במקום הקדש ראשי תבות: "מלא אהבה" גם בעת וקצף היה מלא אהבה ואז דבריו מקבלים על לב הנלד. ועל דרך שפרשנו המלמד את בן חברו תורה כאלו ילדו פרוש שמלמד לבן חברו תורה צריך להיות מלא אהבה כאלו ילדו ואז מצליח בתפקידו. ורגיל אני לשאל את המורים אם הם אוהבים את הילדים, ובזה יודע אני כבר מדת העליתם. והוא על דרך מאמר הבעל שם טוב וכותו יגן עלינו בפרוש מאמר חו"ל מעולם לא ראיתם חמה פנימית של לבנה, חמה הוא משפיע ולבנה הוא מקבל, אסור להרב המשפיע לראות פנים בתלמידו המקבל שאין לו סכני הצלחה. אם כי דבר נאמר בגדולים שיהו גם בקטנים, שאם הם ושלום אינו סובל את תלמידו, מהובתו להודיע לחורים שעליהם להוציאו למקום אחר, שאצלו אין לו סכני הצלחה. וגם אם צריך להעניש, צריך גם בן שיהיה מתוך האהבה לחנכו לטוב, ורק כאשר הולכים בדרך הזה אפשר להשכיל ולהצליח, כי הכלל בזה שאי אפשר להכניס תורה ומדות טובות רק אם פותחים לתמיד את הלב והדרך לזה רק על ידי מדת האהבה...

חינוך בדרך ישראל סבא כמה ניצוצות קדושה מהאדמו"ר מסלונים זצ"ל בקונטרס נתיבי החינוך. בשורות בודדות אלו מסביר הרב כמוב טעם וביסודיות את הדרך למפל ולתלמוד עם גיל ההתבגרות, אבל לא רק שרדוע שנה לא פשוט לעבר את השלב העדין הזה בקלות. ולכן התדרבה של האדמו"ר זצ"ל, יקרה עד מאוד ונצרכת היא למאד ובפרט לילדי התשכ"ר ולבני הישיבה בימינו ובפרט בדורנו יתמי דיתמי. כמה פנינים משיחתו של האדמו"ר מסלונים למלמדים בפרט ולחורים בכלל חלק יד שהכל תלוי באהבה וזהו גם שיטת החנוף להכניס אור בנשמות ילדי ישראל, אור תורה ושקידה בתורה לפי הגיל, אור עבודה לפי הגיל והיוני אור האמונה, אור יראת שמים אור שבתות וכלי ואור המדות טובות ואהבת רעים ואמנם זוהי עבודה קשה ומגיעת אף בבחינת דרך ארבה אבל קצרה, שמפאיים את המחלה בשרשה, ועוקרת את השרש פרה ראש ולענה בשרשה, ועל שלושה אלו עולמו של כל אהר מגיל הילדות, עולמו עומד, להשריש אור בשלישת ענינים אלו וממילא יעקר ממנו את שרשי הרע. נשאלתי פעם אחת ממורה שנקנס לתפקיד ואמר לי שידוע את כל הקשיים שבתפקיד אף במה הצלחתו? ואמרתי לו כי בקצרה אוכל להגיד לו שני ענינים. אהר במסירות ונאמנות שיהיה מסור בכל לב ונפש לתפקיד ויהיה נאמן בכל לב ונפש לתפקידו שאז יצליח בתפקידו, בלי מסירות ובלי

הַחֲכָמָה לְבַד וְלֹא לְהַשְׁלֵמָת הַחֶסְרוֹן שׁוּחָה עֵיקֶר שֶׁם תּוֹרָה. וּמִשּׁוּם דָּלָא הִי נִקְי אַנְבֵי אִימִי? בִּידוּעַ דֵּאֲבָא וְאִמָּא הֵם מוֹחַ וְלָב וְהוּא חַכְמַת מוֹחוּ מְרוּבְּהָ רַק דֵּלָב אֵינִי דֵּהֵיִינוּ אִימָא. וְכֵן בְּפִשְׁטֵי מְסַתְמָא זׁוכִין זֶה כִּ״א מָאֵב וְאַם הַגְּשָׁמִיִּים כְּמִ״שׁ (עֵדוּת ס״פ ב) הָאֵב זׁכְּה לְבָנוּ בְּחַכְמָה וְאֵב מְזַרְעֵי לׁובֵן שְׁמַמְנוּ מוֹחַ וְאִשְׁהָ אׁודֵם שְׁמַמְנוּ בִּשְׁרֹוֹם וְדֵם (כְּמִ״שׁ נִדְּהָ לָּא. לְגַיִּי שְׁאַלְתוּת) וְהֵלָב כֻּכְלָל. וְמוֹחַ בָּא טוֹמָמַת זׁיבָה כִּי תּוֹרָה נְמַשֵּׁל לָאִשְׁהָ כִּיבְמוֹת (סנ:ׁ) וְהֵתִ״ח הוּא הָאִישׁ הַמִּשְׁפִּיעַ בָּהּ. וְקִרְיֵי יוֹצֵא מָאֲבָר הִי זׁיבָה מָאֲבָר מוֹחַ. וְהֵיִינוּ שִׁלָּא עַ״י הַתְּפֻעָלוֹת חֲשֵׁק שְׁבִלָב כֻּלָּל כְּנׁודָע. זֶה שְׁאׁזׁׁל (סְנַהֲדֵרִין מַח). זֶב מִרְחַבְעֵם שְׁנָא' בׁו הַתְּאֵמִין לְעָלוֹת בְּמִרְכַּבָּה. וְכִמוּ שְׁמַעְתִּי עַל וִיקָח מִשָּׁה עֲצֻמוֹת יוֹסֵף שֶׁהָעֲצֻמוֹת שֶׁל יוֹסֵף הוּא יֵרְאֵת הַמְּאׁוּ קוֹדֵמַת לְחַכְמָתוֹ. זֶה צְרִיךְ לִיקָח בְּעַת שְׁרוּאָה שִׁינׁוּי בְּהַתְּנַהּגוֹת שְׁאִינׁוּ מִבֵּין כֶּהָךְ דוֹלָא נַחֵם אֱלֹהִים דְרַךְ אַרְיֵן וְגו'. וְלִכְךָ יִרְבַּעֵם מְרֹד בְּשִׁלְמָה הַמְעִיָּה שְׁמַעֵן עָלֵי שְׁחַכְמָתוֹ קוֹדֵמַת לִירְ״ח הוּא מְזַרְעֵא דִּיּוֹסֵף. וְלָכֵן כְּשֶׁנִּצֵּחַ לְמִלוֹךְ וְלְמִרְדּוּ בִּרְחַבְעֵם נֶאֱמַר בִּרְחַבְעֵם הַתְּאֵמִין וְגו' וְנַעֲשֶׂה זֶב שְׁנַתְּבַרֵר שְׁהָדִין עִמוּ וְשִׁהוּא בְּאִמַת יֵשׁ עָלֵי מְעָנָה לׁוֹמֵר שְׁהוּא כֵן. וְסָהֲרַת הַזֶּב הוּא בְּמֵים חַיִּים פַּ״י עַ״י חֲשֵׁק שְׁבִלָב בְּחַיּוֹת נְגׁוֹר לְדַת. כִּי הַחֲכָמָה תַּעֲזוּ לְחַכְּמָא וְאִ״א כִּ״כ לְבׁוֹא לְמִדְרַגַת הִירְאָה כְּמוֹ לָאֲהָבָה וְחֲשֵׁק עֲצוּם לְדַת בְּלָב גַּם זֶה מוֹזַךְ הַחֲכָמָה לְהוֹיָת נְבִלְעָה בְּלָב וְלְהוֹיָת עַ״ן חַיִּים עַ״י תּוֹקֶף חֲשֵׁק שְׁבִלָב בְּחַיּוֹת נְגׁוֹר הֵיִינוּ בְּדִבְיָקוֹת בְּמַקְוֵר חַיִּים יִתִּישׁ שְׁנִקְרָא חִי הָעוֹלָמִים שְׁהוּא מַקְוֵר חַיּוֹת: צַדִּיקָת הַצַּדִּיק רָכָה [מְלָקֵט מְנַחֵת יִצְחָק]

חַיִּים וְסֵמָא דְחִי. כִּי הָלָב מְקוֹר חַיּוֹת כְּמִ״שׁ כִּי מַמְנׁוּ תּוֹצְאוֹת חַיִּים וְכֵאֲשֶׁר הוּא מַתְּפַעֵל הָרִי שָׂרֵשׁ חַיּוֹתוֹ מַתְּפַעֵל עַ״י הַדַּת וְמוֹלִידָה חַיּוֹת בְּאַדָם. וְזֶה עַ״י שִׁירָאֵת חַמְּאוּ קוֹדֵמַת לְחַכְמָתוֹ כִּי הִירְאָה בְּלָב כְּמִשׁׁזׁל (יׁומָא עֵב:ׁ) עַ״פ וְלָב אֵין יוֹרָאָה נׁוק' וְתוֹרַת אֵמַת דִּכְר לְהַשְׁלִים וּלְשַׁמַּח הָלָב כְּמִ״שׁ פְּקוּדֵי וְגו' אַחַר הִירְאָה הַמוֹלַדֵּת לָב נְשַׁבֵּר וְעַצְבוֹת. וְאִזׁ הַדַּת נְבִלְעָה בְּלָב וּמַתְּקִיִּימַת כִּי בְּלָב מְקוֹם רִתִּיחַת הַדָּם עַ״י תּוֹקֶף חֲשֵׁק וְכִיּוֹסְפִין לְמִתְיָקוֹת הַדַּת מַתְּנַבֵּר כִּחַ הָאִישׁ שְׁבוּ וְכִד״שׁ (תַּעֲנִית ד.ׁ) אׁוּרִיִּי דְקָא מְרַתְחָא לִי. וִידוּעַ כַּח הַבִּישׁוּל לְהַבְלִיעַ וְהַבְלוּעַ אֵינׁוּ יוֹצֵא עוֹד. מִשְׁאֵ״כׁ בְּצוּנֵין וְקִרְיֵרוֹת דֵּהֵיִינוּ שְׁאִינׁוּ עוֹבֵר דְרַךְ הָלָב שֶׁהָגַם שְׁמַבִּין חַכְמָה בְּמוֹחוּ וְמִשִּׁינׁוּ עֵינָי אֱלֹהוֹת וְדַת אֵין הָלָב מַתְּפַעֵל עַ״י כֻּלָּל כִּי הוּא כֻּלְמֹד חַכְמָה חִיצוֹנִית שְׁאִין לוֹ שִׁיכוֹת לַזֶּה לְפִי שִׁלָּא קִדֵּם יֵרְאֵת חַמְּאוּ שִׁתְּבוּנֵין עַל חֶסְרוֹנוֹ וְצוּרֶךְ הַדַּת לְהַשְׁלִימוּ אִזׁ אֵין חַכְמָתוֹ מַתְּקִיִּימַת כְּדִ״שׁ בְּדוּאֵן בְּסְנַהֲדֵרִין (קו'): דִּשְׁכַּת הַכֵּל מִשּׁוּם דְרַחֲמָנָא לְבַא בְּעֵי שִׁיחֵי הַדַּת נְרַגֵּשׁ בְּלָב זֶה הָעֵיקֶר שְׁאִין יֵשׁ בׁו חַיּוֹת וְהוּא נְבִלְעָה בׁו. וְבִלְאִ״ה א' בְּשִׁבַת (לֵא). מוֹטַב שִׁלָּא הַעֵלִית הֵיִינוּ כִּי חִיׁו יוֹכַל לְהוֹיָת סֵמָא דְמוֹתָא כְּמִ״שׁ בְּיׁוֹמָא (עֵב:ׁ) כִּי בַת״ח הִיצֵר מַתְּנַבֵּר כְּמִ״שׁ בְּסוֹכְהָ (נב.) וְגַם זֶה נִקְרָא תִ״ח וְכִמוּ דוּאֵן וְאִתִּיּוּפַל שְׁנִקְרָאוּ תִ״ח כְּכ״מ. וְכִשְׁאִין לוֹ יֵרְאֵת חַמְּאוּ לְהַגְבִּיר עַל הִיצֵר אִזׁ יוֹכַל לְהוֹיָת חִיׁו כְּעַנִּינֵין אַחַר שְׁאׁזׁׁל (הַגְּיֵינָה טו:ׁ) סְפֵרֵי טׁוּעִין כׁו' וְזִמֵּר יׁוֹנֵי כׁו' פַּ״י שְׁכַל חַכְמָתוֹ הִי דוּגְמַת לִימוּד חַכְמָה חִיצוֹנִית בְּתוֹרַת

תּוֹפִינִים לְשִׁבַת הַגְּדוּל – חֲשֵׁק טוֹב לְחִימוּדֵי דְאׁוּרִיִּיטָא

כֵּן לְהַמַּ״ר פ' בְּעֻת אַפְךָ עַ״י שְׁהוּיָע פְּנִיךָ תוֹכָה שְׁתֹּאכַל לָחֵם וְלֹא רַק עֵשֶׂב הַשְּׂדֵה: וְבֵא תִתְיָקוּן בְּחַג הַזֶּה בְּאִכְלִית יִרְקוֹת שְׁהוּא בֵּא עַ״י הַקְּלָלָה וְאִכְלַת אַת עֵשֶׂב הַשְּׂדֵה, וְכֵאֵן אׁוֹכְלִין אוֹתוֹ בְּקְדוּשָׁה וּמְבַרְכִין עָלֵי אַקְבִיׁוֹ עַל אִכְלִית מְרוֹר וְהֵיִינוּ שְׁאֵף זֶה שְׁהִיָּה הוּא כְּדִי שִׁיחֵיהָ טוֹב מֵאַד כְּמִ״שׁ (בׁזח״ב קפד א) דְלִית נְהוּרָא אֵלָא הוּא דִנְפִיק מְגוֹ שְׁוֹכָא וְכׁו' וְאִדְרָבָה אִכְלִית הִירְקוֹת שְׁבֵא עַ״י קְלָלָה הִיא קְדוּשָׁה וּמְכַנְּסִים עוֹד קְדוּשָׁה לְגוֹף וּמְבַרְכִין עָלֵי אַקְבִיׁוֹ שְׁכַל מְצוּהַ מְכַנְּסִים קְדוּשָׁה לְגוֹף, וְכֵן יֵשׁ מְצוּהַ בְּאִכְלִית מְצוּהַ שְׁהוּא לָחֵם וְכֵן בְּזֵמַן שְׁבִית הַמִּקְדָּשׁ קִיָּים הִיָּה מְצוּת אִכְלִית פֶּסַח שְׁהוּא בִּשְׂרֹוֹם, וְכֵל הַגִּׁׁ דְבָרִים שְׁבֵאׁוּ בְּחַג זֶה בְּמְצוּהַ וְקְדוּשָׁה לְגוֹף הֵם דְּבָרִים שִׁלָּא הִיָּה רְשׁוּת לְאִדָם הָרָאשׁוֹן לְאָכּוֹל, הִירְקוֹת הוּא רַק עַ״י קְלָלָה וְאִכְלַת אַת עֵשֶׂב הַשְּׂדֵה וּמְצוּת לָחֵם הוּא גַם כֵּן לְאַחַר הַקְּלָקוֹל, שְׁקוֹדֵם הַקְּלָקוֹל הִיָּה אִכְלִיתוֹ רַק מְפִרֵי הַעִין כְּמוֹ שְׁאַמְרְנֵן, וְכֵן פֶּסַח לֹא הוֹתֵר לְאִדָם הָרָאשׁוֹן אִכְלִית בִּשְׂרֹוֹם כֻּלְלִי, וְרַק נִלְחֵם נָאֲמַר כֵּל רְמֵשׁ אֲשֶׁר הוּא חִי לֶכֶם יִהְיִי לְאִכְלָהָ כִּירְק עֵשֶׂב הַשְּׂדֵה נָתַתִּי לֶכֶם אַתְּ כָּל, וְהֵיִינוּ דִלָאָם הָרָאשׁוֹן קוֹדֵם הַקְּלָקוֹל לֹא הוּצַרְךָ כֻּלָּל לְתִתְיָקוֹן הָאִכְלִיָּה וְלְדַת, רַק הִיָּה נִצְטוּחָה עַל מְ״ע א' מְכַל עַ״ן הַגִּׁן אָבֵל תֹּאכַל שִׁיאֲכַל מְפִרֵי הָעִין וְאֵין עַ״ן חַיִּים אֵלָא תּוֹרָה כְּמִ״שׁ (בְּרֹכוֹת לב.) הוּא כְּמוֹ בְּמַתַּן תּוֹרָה דִּאיֵתֵא (שִׁיר הַשִּׁירִים פ' יִשְׁקוּ) בְּשַׁעֲהָ שְׁשַׁמְעוּ יִשְׂרָאֵל אֲנֵכִי, נִתְקַע תִּ״ח בְּלִבָם, וְהֵיִינוּ שְׁמַאֲמַר אֲנֵכִי כוֹלָל כַּל הַדַּת שֶׁהֵם תֵּרַיִוֹן זַיִנֵי עוֹטִין כְּמִ״שׁ (וְח״ב פב ב) וְהֵיִינוּ עֲצוֹת לׁזְכוֹת לְמִאֲמַר אֲנֵכִי: וְכֵן נִצְטוּחָה לְעַבְדָּה בְּפְקוּדֵינֵי דְעֵשָׂה וּלְשִׁמְרָה בְּפְקוּדֵינֵי דְלִית (כְּמִ״שׁ בְּחׁזׁ״א כו א' וְכַתְּיָב ת' כ) וְהֵיִינוּ דְמִ״ע אָבֵל תֹּאכַל הִיָּה כוֹלָל כָּל הַמִּ״ע, אִם הִיָּה אׁוֹכַל מְעַ״ן חַיִּים וְהִיָּה כָּל אִכְלִיתוֹ מְעַ״ן חַיִּים שְׁהוּא תּוֹרָה, וּמְצוֹת לִית וְמְעַ״ן הַדַּעַת טׁוּ״ר לֹא תֹאכַל הִיָּה כוֹלָל כָּל הַמִּלַּת כְּעִין מִ״שׁ (שִׁיר הַשִּׁירִים שם) בְּשַׁעֲהָ שְׁשַׁמְעַ לֹא יִהְיֵה בְךָ נַעֲקָר יִצֵר הָרַע מַלְבָּם אֶךְ אַחַר הַקְּלָקוֹל הוּצַרְךָ לְרַב חַכְמָה שִׁתְּקוֹן הָרַב כְּעַם וְעוֹזֵן וְאִכְלַת אַת עֵשֶׂב הַשְּׂדֵה זֶה שְׂנַדְרֵשׁ בׁוּזְהָר הַקְּדוּשׁ (ח״א שם וְשׁ״ב) וַיְמַרְרוּ אֶת חַיִּיהֶם כְּעַבּוּדָה קְשָׁה בְּקוּשִׁיא בְּחׁמוּר בְּקִׁוּ וּבְלִבְנֵים בְּלִיבוֹן הֲלַכְתָּא וְכֻכְלָל עַבּוּדָה בְּשָׂדֵה דֵּא בְּרִיִּיתָא כׁו' וְאִיךְ דְרִישׁוּ זֶה עַל תּוֹרָה שְׂבַעַל פֶּה וּבְפִשׁוּטוֹ קֵאֵי עַל עַבּוּדָת הַפּוֹרֶךְ, אֶךְ כִּ״מ שְׁנׁוֹכֵר בְּתוֹרָה חַיִּיהֶם הֵיִינוּ שׁוּרֵשׁ חַיִּים שְׁהוּא הַדַּת כְּמִ״שׁ רֵאָה נָתַתִּי לְפִנְיֵךְ חַיִּים וְכ' וַיְמַרְרוּ אֶת חַיִּיהֶם שְׁמַרְרוּ אֶת חַיִּים שִׁלָּהֵם שְׁהוּא הַדַּת וְעִיזוּ זְכוֹ לְתוֹרָה שְׂבַעַל פֶּה שְׁבֵא עַמְּלָה וּבִיגִיעָה וּבִנְדִיּוּד שִׁינָה וְצַעֵר גְּדוּל כְּמוֹ שְׁחֵשֶׁב בְּתַנְחׁוּמָא (נח ג) וְהוּא הָרַב חַכְמָה לְתַקֵּן הָרַב כְּעַם, זֶה שְׂדִרְשׁוֹ כָּל הַלְשׁוֹנוֹת עַל תּוֹרָה שְׂבַעַל פֶּה שְׁהוּא הָרַב חַכְמָה לְתַקֵּן הָרַב כְּעַם שְׁאִלְמַלָּא חַמְּאוּ יִשְׂרָאֵל לֹא נִיתֵן לָהֶם אֵלָא ה' הוּמְשִׁי תּוֹרָה (כְּמִ״שׁ נְדָרִים כב.) וְהִיָּה כְּלוּל בְּהֶם כָּל הַדַּת וְהַתּוֹרָה שְׂבַעַל פֶּה, וְבֵא מְצוּהַ מְרוֹר עַ״שׁ וַיְמַרְרוּ אֶת חַיִּיהֶם וְכׁו' וְהֵיִינוּ שְׁע״י מֵהַ שְׁמַרְרוּ אֶת חַיִּיהֶם אִדְרָבָה גִּרָם שִׁיזְכוּ

רָאוּ דָבָר פָּלֵא : בְּחַג זֶה יֵשׁ אִכְלִית מְצוּהַ שְׂמִבְרַכִּין עָלֵי אַקְבִיׁוֹ שְׂמַכְנִים הָאִכְלִיָּה קְדוּשָׁה וְאִכְלִית שְׁבַת אֵף שְׁהוּא גַם כֵּן אִכְלִית מְצוּהַ מְכַל מְקוֹם אֵין מְבַרְכִין עָלֵיהּ, מֵה שְׁאִין כֵּן אִכְלִית הַפֶּסַח שְׁהוּא קִרְבָּן וְהוּא סְעוּדַתֵּא דְמִלְכָא לְחַמְיָ לָאֵשׁ עֲד״שׁ (בׁזח״ב ז' ב) יִשְׂרָאֵל מְפָרְסֵן לְאַבִּיהֵן שְׁבַשְׁמִים וְכֵן בֵּא מְצוּהַ רֵאשׁוֹנָה בְּתוֹרָה בְּאִכְלִית פֶּסַח אִכְלִית מְצוּהַ שְׂבֵא לְתַקֵּן הַקְּלָקוֹל שֶׁלְ אָדָם הָרָאשׁוֹן שְׁהוּא שׁוּרֵשׁ הַסֵּתֵת הַנַּחֵשׁ לְהַכְנִים תּוֹהוֹ בְּאִכְלִיָּה וְבֵא מְצוּת הַפֶּסַח לְתַקֵּן הַפֶּגֶם, וְבוּזְׁזוּ שְׁהִ״ל פֶּסַח יֵשׁ אִכְלִית מְצוּהַ מְצוּהַ וּמְרוֹר שְׂמִבְרַכִּין עָלֵיהֶן אַקְבִיׁוֹ, וְכֵן מַתְּחַלְהָ אֵיִתָּא (סְנַהֲדֵרִין ל ח) אָדָם נְבֵרָא כְּעֵרַב שְׁבַת כְּדִי שִׁיכְנָם לְסְעוּדַת שְׁבַת מִיד, וְהֵיִינוּ דְאִכְלִית שְׁבַת בֵּא לְתַקֵּן מֵה שְׁפַגְם אָדָם הָרָאשׁוֹן בְּאִכְלִיָּה, וְהֵיִינוּ דְבִאֲמַת כָּל אִכְלִית אָדָם הָרָאשׁוֹן הִי מְצוּהַ וְכְמִ״שׁ כְּמִל עֵשָׂה מֵאֲמָרוֹת מְהֵרְמִ״ע זׁל דְמִ״ע שֶׁל אָדָם הָרָאשׁוֹן הִי מְכַל עַ״ן הַגִּׁן אָבֵל תֹּאכַל וְהוּא קְלָקוֹל וְלֹא קִיָּים מִ״ט זׁו וְיִקוּיָם לְעִתִּיד, מִיָּם אֵין זֶה אִכְלִית מְצוּהַ כְּמוֹ אִכְלִית שְׁבַת שְׁהוּא כְּקַרְבָּנוֹת סְעוּדַתֵּא דְמִלְכָא וְזֶה דְגֵרַם בְּאִדְרֵינֵי כְּדִי שִׁיכְנָם לְסְעוּדַת שְׁבַת מִיד וְיִתְקַן הַפֶּגֶם שְׁפַגְם בְּאִכְלִיָּה וּבְנִמְרָא הַגִּירִי שִׁיכְנָם לְסְעוּדָה מִיד שְׁכַל אִכְלִיתוֹ הִיָּה מְצוּהַ, וְאִכְלִית שְׁבַת אֵף שְׁהוּא מְצוּהַ מְכַל מְקוֹם אֵין מְבַרְכִין עָלֵי אֵף שְׁבֵא גַם כֵּן לְתַקֵּן הַפֶּגֶם בְּאִכְלִיָּה, רַק שְׁבַת הוּא רַק נִיחָא דְכׁו' וִירָא א' אַתְּ כָּל אֲשֶׁר עֵשָׂה וְהִנֵּה טוֹב מֵאַד וְנִדְרֵשׁ (בְּכ״ר פ״ט) עַל כָּל הַיִּפּוֹךְ הַטּוֹב שְׁהוּא כְּדִי שִׁיחֵי טוֹב מֵאַד, רַק שֶׁם הִיָּה שְׁצַפָּה הַשִּׁיׁית שְׁעִתִּיד לְהוֹיָת אוּמָה יִשְׂרָאֵלִית שִׁיקְבְּלוּ עוֹל מְלֹכוֹתוֹ בְּשִׁבַת וּיִנְהוּוּ בְּשִׁבַת מְכַל עַסְקִיהֶם וּבׁוּזָה הִיָּה לוֹ נִיחָא עוֹלוֹמוּ כְּמִ״שׁ (בְּר״ שם) עוֹלָמִי עוֹלָמִי הַלוֹאִי תְהֵא מְעַלֵת חֵן לְפָנָי כֻּכְלֵ עַת כֶּשֶׁם שְׁהַעֲלִית לְפָנָי בְּשַׁעֲהָ זׁוֹ אָבֵל בִּיצִיָּאֵת מְצוּרִים שְׂכַבְרַתֵּי אוּמָה שְׁלִימָה שְׂקַבְּלוּ עוֹל מְלֹכוֹתוֹ אִזׁ בֵּא מְצוּהַ בְּאִכְלִיָּה שְׂמַכְנִים קְדוּשָׁה וּמַתְּקָן שׁוּרֵשׁ הַפֶּגֶם וְבֵא מְצוּהַ בְּאִכְלִית יִרְקוֹת שׁוּחָה הִיָּה קְלָלוֹת אָדָם הָרָאשׁוֹן כְּמִ״שׁ (פְּסֹחִים קִיח.) זְלַנו עֵינָיו דְמַעוֹת אֲנִי וְחַמוּרֵי נֹאכַל בְּאַבּוֹס אַחַר כִּיׁוֹן שְׁאׁ״ל בְּעֻתֵי אַפְךָ תֹּאכַל לָחֵם וְכִבְרַ״ר (כׁו') וְעַדִּין לֹא פְּלִטִין מִיָּה דְקָא אֲכָלִינֵן עוֹסְבָא דְדַבְרָא, וּבְאִדְרֵינֵי (סוֹפִיא) הַגִּירִי כִיׁוֹן שְׂשַׁמְעַ אָדָם הָרָאשׁוֹן וְאִכְלַת אַת עֵשֶׂב הַשְּׂדֵה נׁודְעוֹנוֹ אַבְרַיו כׁו' אׁ״ל הַקְּבִיָּה הוּאִיל וְנׁודְעוֹנוֹ אַבְרִיךְ בְּעֻתֵי אַפְךָ תֹּאכַל לָחֵם וְכִבְרַ״ר (פ' כ') הַגִּירִי הוּיָעוּ פְּנֵי אַמְרֵי מַה אֲנִי נִקְשֵׁר לְאַבּוֹס כְּבַהֲמָה אׁ״ל הַקְּבִיָּה הוּאִיל וְהוּיָעוּ פְּנִיךְ תֹּאכַל לָחֵם וְהַהֲבַדֵּל בֵּין הַנְּרַסָאוֹת דְלִגְמָר וְאִדְרֵינֵי הִפִּי בְּעֻתֵי אַפְךָ תֹּאכַל לָחֵם עַ״י הַיִּגִּיעָה כְּעִין מִ״שׁ (בְּרֹכוֹת נח.) כְּמָה יִגִּיעוֹת יַעֲדָם אָדָם הָרָאשׁוֹן עַד שְׂמַצָּא פֶת לְאָכּוֹל כׁו' שְׂקוֹדֵם הַקְּלָקוֹל הִי אִכְלִית אָדָם הָרָאשׁוֹן רַק מְפִרֵי הַעִין כְּלִי שׁוּם יִגִּיעָה וְאֵף חֶפְזָה מִיָּן אֵילֵן הִיׁ כְּמִ״שׁ (שם ג) וְהִיָּה גְּדוּל גְּלוּקְסָאוֹת כְּמוֹ שִׁיחֵי לְעִתִּיד אַחַר הִתְיָקוּן שְׁעִתִּידָה אׁ״י שְׁתוֹצִיא גְּלוּקְסָאוֹת כׁו' (כְּמִ״שׁ שְׁבַת ל.) וְלֹא הִיָּה לוֹ שׁוּם יִגִּיעָה וְאַחַר הַקְּלָקוֹל נֹאמַר לוֹ בְּעֻתֵי אַפְךָ תֹּאכַל לָחֵם שִׁיחֵי נַצְרָךְ יִגִּיעָה רַבָּה עַד שִׁתְּקַן הָלַחֵם לְמַאֲכַל אָדָם מַה שְׁאִין

לרב

לרב חכמה לתקן הרב כעס, דגלות מצרים הי' הכנה למתן תורה, והיינו לתורה שבכתב, אך אז היה כלול כל התורה שבעל פה בתורה שבכתב כמו בדברות הראשונות שבמאמר אנכי נתקע ת"ח בלבם, וה"פ אורה כנגד ה' חומשי תורה (כמ"ש ב"ר פ"ג) ואחר כך נגנו האור לעמלי תורה שבעל פה (כמ"ש במ"ת שם) ואוכלים ירקות ומברכים עליהם אקב"ו על אכילת מרור שאדרכה ע"י המרורים וכו' לרב חכמה כאמור, ואיתא בתיקין (ח' יג ד"ה שתותאי) ואמרין מרור ע"ש ו' דא תפרש מן ה' ודא גרים לון וימררו את חייהם כו', וכן האר"י הק' חשב זרוע וביצה כנגד חסד גבורה, ומרור כנגד ו' עמודא דאמצעייתא, והיינו ו' אות אמת (כמ"ש בזוהר הקדוש ר"פ ויקרא) אמת זו תורה (כמ"ש ברכות ה.) ויש ו' זעירא המילוי ו' קדושת יוסף הצדיק שהוא ההמשכה מתורה שבכתב לתורה שבעל פה דאחוד בשמיא וארעא, וו"ש ומאן גרום דא מן שדי רשימו דברית כו' שהוא גם כן ה' זעירא דשם פסח אור לארבעה עשר ויהי אור ר"ה כו' והיינו תורה אור שבפסח ה' התחלת הופעת ד"ת שניתן לישראל והוא כנגד אברהם וכמ"ש בתיקין (ת"י ל) יהיה אור דא ימינא ויהי אור דא שמאלא, והיינו יהי אור זה אברהם (כמ"ש ב"ר פ"ב) שלמד תורה מעצמו שנעשו ב' כליותיו כמין ב' רבנים כו' כמ"ש (ב"ר פ"י ס"א) ורק השי"ת אמר יהי אור דא פסח ויהי אור הוית אור הוא ר"ה ששם מתחיל התחדשות הד"ת איך שכלול בתורה שבכתב והוא כנגד יצחק; וכן בא מצוה באכילת מצה שהוא לחם רכ' ולחם לבב אנוש יסעד, והיינו אף אנוש שהוא מדרגה הפחות שבלשונות שנקרא אדם (כמ"ש וחי"ג מח רע"א) מ"מ לחם שהוא ד"ת תורה שבכתב לכו לחמו בלחמי נהמא דאורייתא דכתב (כמ"ש רע"מ עקב רע"א ב) לבב אנוש לבב היינו ה' לכתובת כמשנ"ד (סוף ברכות) בכל לבבך בשני יצריך ביצר טוב וביצר הרע יסעד שסועד ב' הלכתות ואדם הראשון קודם הקלקול לא הוצרך לאכילת לחם, שהיה לו הפרי עץ עץ חיים כולל כל הד"ת כמ"ש, וכן אכילת בשר לאדם הראשון דאיתא (פסחים מ"ט): ע"ה אסור לאכול בשר שנאמר זאת תורת הבהמה כו' ואדם הראשון לא הוצרך לד"ת תורה שבעל פה שהיה המ"ע שלו מכל עץ הגן אבל תאכל כולל כל המ"ע כאמור, ורק לנת הותר הבשר דאיתא (פירש"י נח ועי' זבחים קמז) למדני שלמד נת תורה, והיינו שבדור המבול רצה השי"ת ליתן להם תורה כמ"ש ברע"מ (פנחס רמז א) דעתיד הוה משה לקבלא אורייתא בדרא דרופנא אלא בנין דהו רשיטיא הה"ד בשגם כו' בשגם זה משה, וכ"כ גם רמז לזה בגמרא (חולין קל"ט): וכן איתא במ"ד (משפטים פ"ל) ביקש הקב"ה ליתן להם ד' דברים תורה כו' ודעת דרכיך לא הפענו זה תורה כו' והיינו תורה שבכתב שרצה השי"ת ליתן להם ע"י נשמת משה שהיה אז שם, אך אז היה כלול כל תורה שבעל פה בתורה שבכתב כמו בדברות ראשונות ואז הותר לנת אכילת הבשר שהוא מרמו גם כן לתורה שבעל פה כמו שמצינו הלשון (קידושין מו.) הרי שלחן והרי בשר וכו' וכן (ב"ב כב.) תו אכלי בשרא שמונא בי רבא, והיינו אחר שנתקן הלב ישרים לשמחה לישרי לב שמחה (כמ"ש סופ"א דתענית) והיינו צדיק שיש לו עסק עור להתנבר על יצרו וזכה לאור צדיקים לאורה אור זרוע ואחר כך זוכה לישרי

לב שמחה וזש"נ ויין ישמח לבב אנוש יינא דאורייתא דבעל פה (כמ"ש רע"מ שם) וזה ישמח לבב ב' הלכתות ואפילו אנוש שדרשו (שבת ק"ח.) אפילו עויתי כאנוש מוחלין לו. ועל ידי הרב חכמה יכולים לתקן הרב כעס שקללקו, וכן בשר איתא (פסחים קמ.) אין שמחה אלא בבשר אין שמחה אלא ביין וזה שהותר אז אכילת הבשר, ודור הפלגה היה כבבל ששם הוא מקום עיקר התפשטות תורה שבעל פה (כמ"ש סוכה ב.) והרגישו אז אנשי דור הפלגה שכאן מקום התפשטות תורה שבעל פה ועשו המגדל ולע"ז כנגד בית המקדש שורש תורה שבעל פה. ששם לשכת הנזית שממם יוצאה תורה לכל ישראל כמ"ש (סנהדרין פו.) ובמצרים היה דור המבול ונגזר עליהם היאורה תשלכוה וכן נפשות דור הפלגה שעל ידי זה נגזר עליהם עבודת פרך בחומר ובלבנים וכמ"ש (מהאר"י הק' ז"ל) ולכן כ' וימררו את חייהם שעל ידי שמררו החיים שלהם וכו' לכל הד"ת ונדרש בחומר בק"ו ולא על מדה אחרת מי"ג מדות. אך כל הי"ג מדות לא מצינו שיהיה אדם דן מעצמו רק בק"ו (כמ"ש סוכה לא. וכפירש"י) ומש"ה נדרש בחומר בק"ו שאדם דן מעצמו ומי"ג נכלל בדה"ת, ובלבנים בליבון הלכתא וכו' שהוא עיקר היגיעה בתורה שבעל פה ללבן ההלכה ולכל זה וכו' על ידי וימררו את חייהם להרב חכמה שבא לתקן הרב כעס. וז"ש מרור שאנו אוכלים ע"ש שמררו את חיי אבותינו במצרים ואנו אוכלין המרורים ומברכים כמ"ש שאדרכה זה גרם לנו לזכות לכל התורה שבעל פה. וכן מצות אכילת מצה שהוא נהמא דאורייתא דכתב שזכו אז למתן תורה לתקן נשמת דור המבול שהיו מוכשרין לקבלת תורה שבכתב ואחר כך מצות אכילת פסח שהוא הבשר אין שמחה אלא בבשר שזוכין אחר כך ליישר הלב לישרי לב שמחה וזש"נ ואכלו את הבשר וגו' ומצות על מרורים יאכלוהו שלא יוכלו לזכות לאכילת הבשר שהוא לישרי לב שמחה רק ע"י שזוכין מקודם למצה שהוא לכו לחמו בלחמי תורה שבכתב ומרורים שהוא היגיעה בתורה שבעל פה הרב חכמה לתקן הרב כעס והוא שזוכין להאור הנגנו לעמלי תורה שבעל פה אור זרוע לצדיק. ואחר כך יכולים לזכות לישרי לב שמחה לאכילת בשר פסח שזה מעלה יתירה שמתקשר הלב ונעשה גם הלב כסיל מלא קדושה ונתרוקן הרע ממנו ובפסח בא המצוה בלחם מצה והיינו לברר א"ע שיתרוקן הרע מלב כסיל ויבערו מכל וכל השאור שבעיסה שמרמו ליצר הרע, ואחר כך בשבועות במתן תורה בא המצוה להקריב לחם חמץ, והיינו שבאמת השאור שבעיסה הוא גם כן נקרב לגבוה שהיא שאור שמיעוטו יפה (כמ"ש ברכות לד.) והיינו שאז הוזהר ואני אמרתי אלקים אתם ובאמת שורש התיקון הוא שיהיה השאור שבעיסה היצר הרע שיהיה לחדוותא דשמעתא וזה תכלית המכוון. וע"ד מ"ש הרמב"ם ז"ל (בפ"ד מח' פרקים ופ"ב מח' דעות) שמי שקללק צריך להנהיג א"ע על קצה האחרון עד שיחזיר לדרך האמצעית ואז ינהג כן כל ימי חייו וכן מתחלה בא המצוה באכילת מצה ונאסר השאור שבעיסה וצריך לבערו שלא ישאר ממנו אפילו משהו ואחר כך בשבועות מקריבין השאור שהוא השאור שמיעוטו יפה שיהיה חשק טוב לחימודי דאורייתא וזה תכלית המכוון דרך המיצוע שיהיה השאור שמיעוטו יפה לעבודת השי"ת ומקריבין מהשאור לגבוה:

האוצר האמיתי הגדול חלק ב' - ספור אמיתי מדהים

האוצר האמיתי הגדול חלק ב' תמצית הדרך הקודם ר' טוביה אלטערנאוויטש'ן היה אחד מאלו שהוריו התנגדו בדרום התחוק, אהת לכמה קדושים, נופל ר' טוביה את קל משפחתו לנסיעה ארוכה, נסיעת כיבוד אב ואם, מטלטלים הם את עצמם בשלושה אומטובוסים, עמוסים בתיקים וחיבולות, ומגיעים לשבת שלימה לשמחת החורים, וכדי שלא ליפול למעמסה על החורים המבוגרים, מכינים בני המשפחה את קל צרפי השבת, אשתו ובנותיה יוצאים מוקדם באוטובוסים, כאשר הן מספיקות להגיע מוקדם, מארגנות את הבית ועוזרות ומסיעות בהקנות לשבת קודש, ואילו ר' טוביה ושלושת בניו יצאו בנסיעה מיוחדת, הנהג בושש מלהגיע, ורק לאחר שעה ארוכה הופיע, כאשר כלו אומר התנצלות עמוקה, על אשר תאונת הרבים שהייתה במקום עכבה את נסיעתו, טוביה הביט בשעונו, וראה שלפניהם עוד יותר משלוש שעות עד לכניסת השבתם כאשר הנסיעה עצמה אורכת מעט יותר משעתים, והמונית יצאה לדרך במהלך הנסיעה הארוכה הספיקו ר' טוביה ובניו ללמד וללבן נושאים רבים, בהלקח ובאגדה קל אחד אמר כמה יוצאים שהכין, ושמחת התורה היתה רבה, עד שלא הרגישו במהלך הנסיעה הארוכה, שהם כבר עברו את בירת הנגב, וקעת הם כבר בהמשך הדרך, על יד המכתשים, בארץ דרומה, ורק כאשר המכונית עמדה מלסוע, הבחינו שהם תקועים

בפנקס ענק וארץ. הכביש היה חסום לחלוטין לנסיעת רבבים, עקב מציאת תיק, 'חפץ השוד' בירכתי הדרך, כוחות הבטחון לא לקחו סכנו, ועד שפוצצו את התיק על תכולתו וכדיקת המפוצצים, חסמו את נתיבי התחבורה לכל כלי הרכב באותה שעה אמר ר' טוביה לבניו, נראה לי שמעיתא כאשר יצאנו לדרךנו בשעה מאחרת זו, ואף אם נגיע למחוז חפצנו בזמן, בקל זאת צריך לדעת, שאין בכך שום הוכחה שנהגנו כשורה, ותכין ומשמנים רחמו עלינו, אצל ודאי שמהנהג הנכוונה היתה שלא לצאת לדרך, ומה שחשבת ליצאת מפינו כבוד אב ואם, ושא"ל כשאר השאלות שהייתי צריך לשאל אותה 'מורה הנרצח מכהן. בזמן שהמתנה הממשד, הררה ר' טוביה בלב, כמה טוב שהקפדתי לקח נהג מקומי, שאינו צריך לסוע תורה, שאחרת, ודאי שהייתי נכשל באסור חמור של גרימת רבבות רבבות חלולי שבת קודש, בנסיעתו של הנהג הנהג לביתו. מתוך מחשבה נכוונה, קבל ר' טוביה על עצמו במקלה חזקה, באו"י שלישת בניו, שמתלבד במצבי פקות נפש, לעולם הוא לא יצא לדרך בערב שבת קודש, אלא למקום בו יוכל להספיק להגיע כשעתים קדם כניסת השבת, כך שגם אם יש תקלה או עיכוב, עדין נתן להספיק, וגם זה, רק כאשר הנהג הוא מקומי, שלא יגרם חלילה על ידו שום נזקא של חלול שבת קודש. לאחר שעה ארוכה נפתח הכביש לתנועת כלי רכב, אך מהעמם הרב התנועה השתרבה בעצמתיים, וימן החלוקת הנורות כבר

היה קרוב. ישב ר' טוביה ברכב כאשר ענת תונה מרחפת עליו, ונושא תפלה לפני שזמן מרומים, שימת להם את הדעת והתבונה היאך לנהג בנסיון זה שגבא לפתחם וישאל זקנם על ידם חלול שבת לנהג שמסיעם. לאחר כעשרים דקות נוספות של נסיעה, הבחין ר' טוביה שבעוד כחמש עשרה דקות יהיה זמן הדלקת נרות, ולפי קצב התקדמות הנסיעה, הם יגיעו למושבם רק חמש דקות קדם לכן, ואלו הנהג יצטרף לחזר חזרה למושב, את אותם עשר דקות נסיעה, כך שיגיע לביתו דקות אחדות לאחר זמן הדלקת נרות, שמלבד חלול שבת שיש פאן, יכשל גם באסור החמור של, חלול השם, שיהודי חרדי, שומר תורה ומצוות, ועוד בנו של הרב, מגיע למושב סמוך לשעת הדלקת נרות, ומכשיל יהודי אחר בנסיעה שלא חרדיה, ולכך החליט בלבו החלטה אמיצה ונכונה, שיבקש מהנהג להסב מן הדרך ולסוע למושב, בו ישבת עם בניו בשבת קדש. הנהג הפתע מבקשתו, אך יחד עם זאת גם שמה, הוא העדיף לחזר לביתו כמה שיותר מקדם, ואמר להם, שבשמחה היה מארחם בביתו הקטן, אך

אין זה לכבודם להצטופף עמו בדירה כזו, לךך ידאג עבורם לארוח משלם, כפי מסורת מצוות הכנסת אורחים הנהוגה אצלם. מיד עם הגיעם אל הצמת, פנה הנהג מהדרך לכיון מושבו, שם קבלום בני ביתו בשמחה ובששון, נתנו להם להתקשר למשפחה ולהודיע על העובד, תוך כדי שהם מעודדים אותם, שלמרות שיקהרו להם כל מטעמי השבת שהוכנו, בכל זאת הם מקוים שיוכלו להתענג על השבת בשמחה הגדולה שעלתה בהלקם על שעמדו בנסיון הגדול של שמירת שבת כהלכתה, וכעזרת השם לאחר צאת השבת, יבואו אליהם ויסעו יחדיו חזרה לביתם. ר' טוביה ובניו באו לבית הכנסת לתפלה, שם כבדום בכל הכבוד הראוי, הם נהנו מסגנון התפלה השונה מהנהגונים שאינם מכירים, ובסיום התפלה ברכום כלם בברכת 'שבת שלום', כאשר כלם מנשקים את ידיהם, על הזכות לתת יד לתלמידי חכמים ולבני תורה. לאחר התפלה קבלו ר' טוביה ובניו הנמנות לרב, לבוא להתארח ... המשך בשבוע הבא א"ה

[מלקט מנחת יצחק]

לקחי הפרשה לשבת – עוצמת חכמת הניקוד והקשר לתפילת כהן גדול ביה"כ ב'

ראוי כמו כן להיות כ"ג שבאשר יכנס לקדש הקדשים שיהיה בקי בדיעת המאורות וישאל יכשל בו וכל ישראל עמו. וכן היו עושים הכהנים בקדש הקדשים היה חקוק השם באותיותיו ובנקודו בשער הארון, וכאשר היה רואה הכהן ששער הארון היה מלא וזה לכן היה שמת מאד, ואם היה רואה אדם לא היה סימן טוב לישראל ולא לכהן, וכראות הכהן האדם הזה היה מתאמץ ואומר רבון העולמים שוב מחרון אפך והנחם על הרעה לעמך, והיה אומר ומרבה בקשות ותחנונים לפני הקב"ה, והיתה קו אחת נקשרת במעיל הכהן של משי לכן והיתה אותו הקו נקשרת החיצה כמו כן בעננה והיה כ"ג מנענע הקו והיה רומז שיצאנו בני ישראל אל ה' וישבו אליי בכל לבבם, וכראות הכהנים והעם שהכהן מנענע הקו היו צועקים מיד בנפש מרה ושואלים רחמים מלפני הקב"ה ומיד האדם חוזר ללכן והכ"ג מנענע הפעמונים מרב השמחה, והנה אמרתי לך קצת חקות המקדש כשהיה הכהן נכנס אל קדש הקדשים, והאמרתי (ג"א וחר"י) נקוד סגול מפני שהוא נקוד הפגלה הנתונה לבני ישראל ירע קדש מאור השני היוצא מן שרש החמדה והששון והתפארת כמו שאמרתי שהנהגים (ג"א שהנקודים) את השם ממנו יוצאים, וזהו ענין גדול מאד והוא מאור שנמשך בגבורה מתפשט הנה והנה לפי רב גבורתו מולל העליונים והמתחתונים כדי לעשותם אחד, ומן רב גבורתו נתפשט מאור אחר ממנו שהוא מכריחו בגבורה ודוחה אותו מאד מפני רב גבורתו והוא דגש באות השנייה. והמאור הזה נתפשט לכל עבר ולכל פנה ובגבורת גדלתו מכריח לכל המאורות לעשות כרצונו, והוא מאור פותח השערים ומוציא המאורות ממקומם ברב גבורתו והדרתו, והוא מאור פותח חלוני מזרח ומוציא תמה ממקומה לפעל פעלתו הוא נקוד פתח מן תנועות הקטנות, ומן המקומה לפעל פעלתו כמו שאמרתי, והוא נקוד גדול מאד לפעל פעלות אין קץ לתבונתו ולפינו והוא נקוד על אות ה' הראשונה שהוא אות שני בשם יהו"ה הנכבד והנורא, ושם המאור השני הזה אליהם וזהו ענין גדול אשר אות המנוחה מתנהגת במדת הגבורה כמו שראית והכנת באלו הדברים. מאור הג' הוא מאור נורא להשפיל ובו היה מאריך הכ"ג ביותר מקל המאורות, והיה ממשיכו אליו בנעם השיר והמאור ממשיך אליו המלוכה והממשלה העצומה כמו שאמרתי למעלה ושמו מלכ"ה (ג"א מקל מלכ"ה) ונקודו הוא נקוד חיריק אור המקרר כמו שאמרתי פעם ופעמים. והמאור הרביעי הם ג' מאורות שלשתם נמשכו בגבורה גדולה והם נקוד שור"ק מן ג' נקודים ושם א' לשלשתם וזהו השם יהודראיהו (ג"א ג"ל כי דינו יהיה יהו"ה אדיר) וכאשר יהיה צרופו באופן הזה והאורחיד אכל כדי שיהיה יהו"ה בראש וגם יהיו בסוף לכן הוא נצרך (כן) שם אמיץ אינו יוצא משום מקום (ג"א פסוק) כי הוא מאור בפני עצמו כמו שתראה בצרופ שם יהו"ה אשרי איש אשר העמיק לדעת למצא חכמה, בזה השם אומרים כ"ז מעלות היו מן היכל הפנימי למקום שהיה עומד שם הארון והכהן לא היתה רשאי לעלות יותר מן הט"ו מעלות פן יענש ענש אשר לא יצא משם, ובעלותו בכל מעלה ומעלה מן הט"ו הנקודות היה אומר שירות ורגנים, בכל שירה ושירה היה זוכר תולדות השם וצרוף שלו, וכאשר היה מגיע אל הט"ו מעלות היה אומר יהודי

המשך משובע שעבר... וכאשר היה זוכר את הג' היה זוכר אותה במרוצה כדי שלא תתגבר מדת הגבורה וישחית העולם, וכאשר היה זוכר אות הדר' היה זוכר אותה במרוצה כדי שלא תתגבר המנוחה וגם לא יהיה גבורה יתרה בעולם כדי שלא יצא העולם ממנהגו. ואני אפרש הנקוד שהיה זוכר כהן גדול ביום הכפורים ואל תמסרהו לכל אדם כי הוא עקר גדול והוא נקוד הו' ובו תראה חכמה לאין סוף ויהודי שלם כי כלו הוא בתנועות קטנות כמו שתראה, וכאשר הכהן היה זוכר את השם היה הלוי מביאו בשירותיו לפי הנענוע שלו, וכאשר הלוי היה מביאו בדרך הזאת היתה התפלה מקבלת מיד ונשמעה לפי גדל הפעלה הגדולה והממשלה של שם זה. ועתה היה מענין ותראה החכמה גדולה מאד כי האמת לשעה שכהן גדול היה בא לחיבל קדש הקדשים והקמרת בידו והוא לבוש בגדים טהורים והמנענת בראש והאבנט במתניו וצורתו כצורת הכהן שלמעלה נקרא שמו מיכאל וזהו פניו כחשמל והכל פיו כשרפים ולשונו כחרב תדה והיה נכנס להיכל, וכאשר היה רואה את הארון שהענין מכסה עליו היה אומר רבון כל העולמים סלח לנו את חטאתי ואת חטאת אנשי ביתי ואת חטאת בני ישראל, ואחר זה היה שומע דבור שהיה אומר פלוני בני ברכני (ע"פ ברכות ז' א') באותה שעה היה יורע הכהן שהיתה שעת רצון ואז היה מנענע את בגדיו והיה קולן של פעמונים נשמעין חוצה והיו ישראל יודעין שהגיע עת רצון והיה אז הכהן זוכר את השם ככתבו יהו"ה עם נקודו והיה מכוון בו בנחת ובהשקט והיו רועשים ספי ההיכל, והיה החיכל מתמלא וזהו עליון והכהן בתוך הוזהר פותח ואומר רבון כל העולמים יהי רצון מלפניך שתתא שנה זו שנת ברכה והצלחה וכו', והכהנים העומדים סביבות החצר כאשר היו שומעין את השם היו נושלים על פניהם ואומרים בשכמלו, והיה הכ"ג מתחנן לפני אדוניו בזכרו את השם היה מעלה את היוד למעלה והיה מתפשט אותה בגבורה ובקול רנה, וכן לכל האותיות כאשר אמרתי. ומה היה נכבד כ"ג בצאתו בשלום מן הקדש כי זיו השכינה כדמיון עטרה היה בראשו של כ"ג עד הגיעו לביתו, וכראות העם את היו הנורא על ראשו של הכ"ג היו עומדים באימה וביראה בורעים ומשתחווים ואומרים אשרי העם שפכה לו אשרי העם שה' אלהיו, והכהן כשהיה יוצא לא היה חוזר אחוריו לארון פן יהיה נענש מיד אלא היה יוצא אור אחר מפי כדש הקדשים מבין כדי ארון כדמיון ברכ והיה מחבק לכהן והיה מוציא לפי שעה כדי שלא יחזר אחוריו לארון ששם השכינה, ומי היה יכול לדבר החכמה שהיה משיג בעת ראותו השכינה ובהשיגו השנה אין קץ ואין דמיון לחכמה הגדולה שהיה משיג ששם היה רואה את השרשים שמתקן נשתרגו כל המדות הן סודות מוסדות עולם והבנינים הגדולים, והיה רואה הרפכת השרשים כיצד נרכבו בשרש אחד הוא שרש אילן החיים, והיה רואה עין החיים והיה רואה הענפים והיה רואה כסוי הענפים כמה הם מכסים השרש, והיה רואה פרי הענפים אבל לא היה אכל ולא היה יודע איזה פרי מתוק ואיזה פרי מר, והיה משיג ג' מאורות האלו בהרפקתם אלו עם אלו כמו שאמרתי למעלה, ובצאתו בשלום מן הקדש היה מוסר חכמתו לבנו אם היה ראוי להיות כ"ג או לכהן אחר אם היה

והיה זוכר את השם כמו שאמרתי. והנה נשלם נקודתו על כללים ופרטים במדת הגבורה הקשה בתנועות קטנות ממישיבים עליהם הגבורה הגדולה. והנני מתחיל לפרש נקודתו הח' ובו תראה גבורות תקנות ונזירות יותר מן הנקודתו.

וכבר הזכרתי שהפעל יתפון פאות הנקוד (נ"א בשמות) ויפעל כל אשר ירצה וכל דבר לא יחד ממנו בהיותו עושה כל אלו הדברים בסדרן ולא יחסר דבר. ועתה בהיותך רואה עמך הדברים יאירו עיניך: ספר ברית מגחה-הדרדך השנייה [מלקט מנחת יצחק]

פלפלין מפלפלין הצצה להלכות מלכים ומלחמות פרק יא

בניסן ננאלו ובניסן עתידין להנאל הנה ידוע שכל דבר צריך הכנה וכדי להתכונן לביאת המשיח הרי זאת ההכנה הגדולה ביותר פוק חזי מאי עביד מרן החפץ חיים וצ"ל במעשה הכנת חליפה לבנה ובדיבור ובמחשבה ורעותא דליבא ובכח כדאי שלא יהיו בלבולי דעת כהאי עלמא דשקרא והיצר והגונדא דיליה וכל מסייעו וכליו הטמאים הרי לזאת הם מייחלים להפיל בפח כמה שיותר יהודים צדיקים לכן הבאנו כאן תזכורת מהמקור רבינו הרמב"ם הנשר הגדול רענון בהלכות מלכים ומלחמות פרק יא א המלך המשיח עתיד לעמד, ולהחזיר מלכות בית הוידי לישנה הממשלה הראשונה, ובונה מקדש, ומקבץ נדחי ישראל וחוזרין כל המשפטים בימיו, כשהיו מקדש: מקריבין קרבנות, ועושיין שמטין ויובלות ככל מצותן האמורה בתורה ב וכל מי שאינו מאמין בו, או מי שאינו מחכה לביאתו-לא בשאר נביאים בלבד הוא כופר, אלא בתורה ובמשה רבנו: שהרי תורה העידה עליו, שנאמר "ושב ה' אלהיך את-שבותך, ותרמך; ושב, וקבצך מכל-העמים אם-יהיה נחמד, בקצה השמים-משם, וקבצך ה' אלהיך, ומשם, יקבץ והביאך ה' אלהיך" **דברים לג-ה** (ואלו הדברים המפורשים בתורה, הם כוללים כל הדברים שנאמרו על ידי כל הנביאים ג אף בקרשת בלעם נאמר, ושם נבא בשני המשיחים-במשיח הראשון שהוא הוידי, שהושיע את ישראל מיד צריהם, ובמשיח האחרון שיעמד מבניו, שמושיע את ישראל מיד בני עשו ד ושם הוא אומר "ארצנו ולא עתה" **במדבר כד,ו** (זה הוידי; "אשורנו ולא קרוב" (שם), זה המלך המשיח "דרך בוכב מעקב" (שם), זה הוידי; "וקם שבט מישראל" (שם), זה המלך המשיח "ימחין פאתי מואב" (שם)-זה הוידי, וכן הוא אומר "ונד את-מואב, וימדהם בחבל" **שמואל ב ת,ב** (וקרר כל-בני-שת "במדבר כד,ז-ז) (זה המלך המשיח, שנאמר בו "ומשלו מים עד-ים) **זכריה מ,י** (והיה אדום ירשה) **במדבר כד,יח**-**לדוד**, שנאמר "ותהי אדום לדוד, לעבדים) **ראה שמואל ב ת,ו וראה שמואל ב ח,ד** (והיה ירשה שעיר-איביו) **במדבר כד,יח**-**זה המלך המשיח, שנאמר "ועלו מושעים בקר ציון, לשפט את-הר עשו" עובדיה א,כא** ה (וכן אף בערי מקלט הוא אומר "כי-ירחיב ה' אלהיך, את-גבולך ויספת לך עוד שלש ערים, על השלש האלה) **ראה דברים יב,ב דברים יח,ט** (ומעולם לא היה דבר זה, ולא צנה הקדוש ברוך הוא לתהו אכל בדברי הנביאים, אין הדבר צריך ראיה, שכל הספרים מלאים מדבר זה ו [ג] אל יעלה על העתף שהמלך המשיח, צריך לעשות אותות ומופתים, ומתהש הדברים בעולם, או מתנה מתים, וכיוצא בדברים אלו שהמפשים אומרים; אין הדבר כן-שהרי רבי עקיבא חכם גדול מחכמי משנה

היה, והוא היה נושא כליו שלבן כונבא המלך, והוא היה אומר עליו, שהוא המלך המשיח ודמה הוא וכל חכמי דורו שהוא המלך המשיח, עד שנהרג בעוונות; בין שנהרג, נודע שאינו משיח, ולא שאלו ממנו חכמים, לא אות ולא מופת הוא וכל חכמי דורו שהוא המלך המשיח, עד שנהרג בעוונות; בין שנהרג, נודע שאינו משיח, ולא שאלו ממנו חכמים, לא אות ולא מופת ו ועיקר הדברים, ככה הן: שהתורה הזאת אין חקיה ומשפטיה משתנים לעולם, ולעולמי עולמים, ואין מוסיפין עליה, ולא גורעין מהן; וכל המוסף או גורע, או שגלה פנים בתורה והוציא הדברים שלמצוות מפשוטן-הרי זה בודאי רשע ואפיקורוס ח [ד] ואם יעמד מלך מבית הוידי הונה בתורה ועוסק במצוות ברוי אביו, כפי תורה שבכתב ושבעל פה, ויכר כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה, וילחם מלחמות ה-הרי זה בחזקת שהוא משיח: אם עשה והצליח, ונצח כל האמות שסביביו, ונבנה מקדש במקומו, וקבץ נדחי ישראל-הרי זה משיח בודאי ט ואם לא הצליח עד כה, או נהרג-בידוע שאינו זה שהבטיחה עליו תורה, והרי הוא ככל מלכי בית הוידי השלמים הכשרים שמתו ולא העמידו הקדוש ברוך הוא אלא לנסות בו רבים, שנאמר "ומן-המשכילים יכשלו, לצרוף בקן ולקבר ולקבץ-עד-עת קץ: כי-עוד, למועד" **ראה דניאל יא,לה** י אף ישוע הנוצרי שהמה שיהיה משיח, ונהרג בבית הין-כבר נתנבא בו הניאל, שנאמר "ובני פריצי עמך, ינשאו להעמיד חזון-ונכשלו" **דניאל יא,יד** וכי יש מכשול גדול מזה: שכל הנביאים הברו שהמשיח גואל ישראל ומושיעם, ומקבץ נדחיהם ומחזק מצוותן; וזה גרם לאבד ישראל בתרב, ולפזר שאריתם ולהשפילם, ולהחליף התורה, ולהטעות רב העולם לעבד אלוה מבלעדי ה, יא אכל מחשבות בורא עולם-אין כוח באדם להשיגם, כי לא דרכינו דרכיו ולא מחשבותינו מחשבותיו וכל הדברים האלו של ישוע הנוצרי (ימ"ש), ושלוח הישמעאלי שעמד אחריו-אינן אלא לישר דרך המלך המשיח, ולתקן את העולם כולו לעבד את ה' ביחד: שנאמר "כי-או אהפך אל-עמים, שפה כרורה, לקרא בלם בשם ה', ולעבדו שכם אהד) **ראה צפניה ג,מ** יב כיצד: כבר נתמלא העולם כולו מהברי המשיח, ומהברי התורה ומהברי המצוות, ופשוטו הדברים אלו באיים רחוקים, ובעמים רבים ערלי לב; והם נושאים ונותנים בדברים אלו, ובמצוות התורה-אלו אומרים מצוות אלו אמת היו, וכבר פטלו בזמן הזה, ולא היו נזהגות לדורות ואלו אומרים הדברים נסתרות יש בהם, ואינן כפשוטן, וכבר בא משיח, ונלה נסתריהם יג וכשנעמד המלך המשיח באמת, ויצליח וירום וינשא-מיד הם בלן חוזרין ויודעים ששקר נחלו אבותיהם, ושנביאייהם ואבותיהם הטעום [מלקט מנחת יצחק]

סוד תוספת שבת וסגולותיה- סוד הטבילה בערב שבת קדש

עוד כונה אחרת. דע, כי צריך טבילה א' לפשט בנדי חול, וטבילה אחרת לכבוד שבת, לקבל תוספת קדשה. פראשונה תכון לאהיה דההין, גי מקוה. ובשניה תכון, לשמות אהיה יהיו, ול' ו' שמות שלהם, הם סוד שבת. ותכון, כי באלו הו' שמות יש ה' יודין, הרי ג', וב' השמות עצמן אהיה יהו' הם מ"ב, הכל גי' מים. ובעליתך מן הטבילה, תכון לד' הויות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, ולג' אהיה דידין דההין אלפין, שהם גי' תרפ"ו. תוספה עליהם שם י"ה הרי הכל בגי' שבת, כי סוד שבת הוא עלית זוין באו"א, ואו' הוא סוד י"ה. ובבקר טבילה א', ותכון בה ענין תרפ"ו וי"ה, שהוא שבת, וטבילה עצמה: והנה כבר בארנו, שבכל ע"ש סוד תוספת שבת וסגולותיה - סוד הטבילה בערב שבת קדש וטבל אדם לקבל תוספת שבת, וכבר בארנו שצריך לטבל

ב' טבילות א' לפשט בנדי חול מעליו והב' להמשיך עליו תוספת שבת ושמעתי מן מר"י ארז"ן ששמע ממורי זלתי"ה שאם הוא בעל קרי צריך שיטבל ג' א' להסיר הטמאה ב' להסיר בנדי חול ג' תוספת שבת וכשהיה עולה מורי ז"ל מן הטבילה לא היה מנגב עצמו במטפחת וכיוצא כי הם מימי שבת וראוי הנוף לשאב אותן ראיתי למורי ז"ל שחורף א' לא טבל עבור אמו שלא היתה מניחתו וכן אמר הר"ם בשם מורי זלתי"ה: ענין המלבושים של שבת אמר לי מורי ז"ל ענין א' שצריך לבון ונלעיד כי גם לזולתו תועיל הכונה והוא שטוב מאוד ששום מלבוש או כיוצא בו מכל מה שהאדם לובש בשבת אין ראוי שיהיה עליו בימי החול ואפלו החלוק של שבת אין ראוי ללבושו בימי החול. פרי עין חיים שער השבת פרק ג [מלקט מנחת יצחק]

הַהַגָּה תִּהְיֶה לְאֵל עֲלִיּוֹן וְכָה אֹתֵנּוּ הִי יַתְבַּרְךָ הַחֹסֶפֶס מְדוֹר תִּדְרֶשׁ שֶׁהַתַּחֲלֹנוּ בְּסִיד וְהַמְּבַרֵּךְ, שֶׁמִּמָּוֶרֶתוֹ הַפְּשׁוּטָה לְהַלְחִיב לְבוֹת יִשְׂרָאֵל קְדוּשִׁים לֵאמֹרֵיהֶם שְׂבַשְׂמִים גַּם בְּמַצֵּיבִים הֵכִי קִישִׁים וְנִסְיוֹנֹת "שֶׁלֹּא נִדְעֵ" הַבֵּל לֹא מְדִילִי אֶלָּא מִהֶרֶב הַנְּאֻזִין הַמִּפְרָסָם בְּנִגְלָה וּבְנִסְתֵּר בּוֹצִינָא קְרִי שְׂאֵא הַסִּידָא וּפְרִישָׁא בְּנִן שֶׁל קְדוּשִׁים כַּקְשָׁת מִוַּהֲרֵר יִצְחָק יְהוּדָה יְהוּאֵל סְפָרִין וְצ"ל אב"ד דק"ק קאמרנא בעל "היכל הפרכה האדמו"ר מִקְאָמְרָא אִישׁ קְדוּשׁ וְכֵל רָז לֹא אָנִים לֵה, שׁוֹפֵךְ אֹרֶךְ הַדָּשׁ וּמַצְהִיעֵךְ וְחִדוּשִׁים שְׂלֵא שְׁמַעְתָּם אֵין בְּיֹאדֵימִים נַפְלָאִים מְזֻוּיֹת שׁוֹנֹת הַמִּשְׁלֵהְתֵּבִים אֶת הַלֵּב וּמְגִלִּים רַב סָפֵחַ מְאֹד תֹּרְתוֹ הַזֹּרֶחַ תֹּרְתָא אָמְתָא, וּבְאַמֶּת שְׂיִישׁ בְּדַבְרָיו הַרְבֵּה מְשֻׁנִּים בְּפִקְלָה, וְדַבְרָיו דַּבְרִים עֲמֻקִּים, אִךְ הַחֲלֵק הַעֲקָרִי שְׁנֵתֻמְקָד בּוֹ בְּמִדּוֹר וְהוּא לְשׁוֹנוֹ תִּזְהַב וְאַהֲבָת יִשְׂרָאֵל לְלֵא גִבּוּל, לְשׁוֹנֹת שֶׁל עִידוּד וְתַמְכִּיחָהּ, הַגְּלָה רַךְ וְלַפּוֹף גְּפֻשׁוֹת פְּצוּעוֹת הַזְּקוּקוֹת כָּל בָּרַךְ לְיַחַס שֶׁל אָבָא אֹהֵב וְתוֹמֵךְ, וְנוֹטֵף תַּקְוָה, וְהַתַּחֲלֵה תְּדַשְּׁהּ. וְאוֹר הַדָּשׁ מַפְצִיעַ וּמַפְרָא וּמִתְדַשׁ אֶת הַפְּרִיּוֹת בְּחִיּוֹת תְּדַשְּׁהּ וְלֵב שְׁמָתָא, וּבְטֻמְהֵי שְׁנֵים מִי שְׂלֵא מְבִין בְּסוֹד הַעֲנָנִים, וּמִצָּא מְרוּעֵ נִפְשׁוֹ וּכ"ש מִי שֶׁבְּרָךְ בָּא בְּסוֹדֶם שֶׁל דְּבָרִים וְיִרְדֵּף סְלוּלָה לְהַתְחַדֵּשׁ לְנַעַר מְעֻלִּין אֶת כָּל הַצְּרוֹת וּבְפָרְיָהּ תְּדַשְּׁהּ לְהַתְקַרֵּב לְאָבָא שְׂבַשְׂמִים שְׂאוּבָה אוֹתֵנוּ אֹהֵבָה שֶׁכְּמַעֵט שְׁבִין תִּמְוֹתָהּ לֹא יִכּוֹל לְתַפֵּס וּלְהַכִּיל, הַאֲדָמוֹר מִמֶּשׁ מְלַנָּה אוֹתָהּ וְדָ בִּיד מְרָאָה לָךְ אֶת הַתְּדַרְךָ לְצַאֵת מִהַצְּרָה שְׂלָךְ. וְלַתְּדַבֵּק בּוֹ יַתְבַּרְךָ. וּמַעֲתָהּ, יֵשׁ לְהַתְחַנֵּק וּלְהוֹסִיף קִדְשָׁהּ וּבְפִרָט בְּזִמָּן הִזֵּה בְּשֶׁבְּרָךְ נֶגְפֶם הַדָּשׁ נִיסָן עֲקָר הַהֲכֵנָה לְהַרְבּוֹת בְּשִׂמְחָה וּלְהַתְבַּנְּנָן לְפָסְחָ וְלְסַפְּרֵת הַעֲמָר וְאֵל

הַשְּׂיֵא חֵג הַשְּׂבֻעוֹת מִתֵּן תֹּרָה, וְלִכְּנָן יֵשׁ לְנִצַּל הַיְּמִנֹת פּוֹ זֹאת לְהַתְקַרֵּב אֶל הִי יַתְבַּרְךָ, בְּסִיּוּם כָּל מְאָמֵר נִשְׁתַּדֵּל לְסַכֵּם אֶת דְּבַרֵי הַרֵב כִּדֵּי שְׁנוּבֵל לְצַאֵת עִם "פַּעֲקָאֲלֵע" וְהִי יְהִיָּה בְּעִזְרוֹנוֹ. זֶה הַהֲקַדְמָה תְּשַׂאֵר בְּכַל שָׁבוּעַ, אִם אִתָּה כִּבְר מְכִיר, פְּשׁוּט דְלִג לְעִיְקָר הַתּוֹכֵן... וְהַפְּעָם... סוּד הַרִיגוֹת עִשְׂרֵה הַרוּגִי מְלוּכָה וְאוֹת מְלוּכָה כִּי עַל יְדֵי עֲוֹנוֹת הַדּוֹר נִתְעַרַב מְאֹד טוֹב בְּרַעַ עִירוֹב גִּמּוֹר וּלְכַן עַל יְדֵי צֶעַר הַמְּכוּת הַסִּטְ"א וְהִיסוּרִין שְׁלָהֶם נִתְחַלֵּק הַטוֹב מִן הַרַע כֵּל אֶחָד עוֹמֵד בִּפְנֵי עֲצֻמוֹ וּמַעֲתָהּ גַּם מֵיְתָה טְבַעִיּוֹת שְׁלָהֶם מֵיְתָה הַיְהִי עַל יְדֵי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְגוּפָם נִתְעַלָּה לְמִיּוִן נוֹקְבִין דְּמַלְכוּת כִּי הַסִּטְ"א כִּבְר לָקְחוֹ חֲלָקְסָם בְּצֶעַר שְׂצִיעֵרָם בִּיסוּרִים מְרִים בְּחִיּוֹת גּוּפָם הַפְּנִימִי שְׁסוּדוֹ מֵיְתוֹת נְשִׁיקָה נִתְעַלָּה לְזִיוּג חַכְמָה וּבִינָה וְזוֹהוּ מְמַתִּים יִדְךָ הִי סוּד הַשְּׂכִינָה שְׂמֵיטוֹת גּוּפָם הִיָּה עַל יְדֵי הַשְּׂכִינָה מְמַתִּים מִחֵלֶד שֹׁגֵם הַמִּיתָה הַפְּנִימִיוֹת שְׁלָהֶם הִיָּה עַל יְדֵי הַשְּׂכִינָה וְאוֹמֵר הַטַּעַם חֲלָקְסָם בְּחִיּוֹת סוּד חֲלוּקָא דְרַבְנָן שְׁלָהֶם גוֹף הַפְּנִימִי הִיָּה בְּחִיּוֹת וְלֹא נִתְפָּסָם וְעַל יְדֵי זֶה צְפוּנָךְ תִּמְלֵא בְּטָנְךָ בְּנִשְׁיָקִין דְּאַהֲבָה גַּם יֵשְׁבַעוּ בָנִים שְׁנֵתִבְרָר כֵּל בְּרוּרֵי הַבָּנִים מְמַלְכִין קֵדְמֵינֵן וְהַנִּיחוּ יֵתֵרֵם מוֹתֵר הַפְּרֶשׁ וְהוֹדָמָא שְׁלָהֶם מְהַקְלִיפּוֹת אִף שְׁבָהֶם לֹא הִיָּה כֵּלֵל זֶה הַעֲנִיּוֹן. אֲבָל כִּיּוֹן שְׁהֵם שׁוֹרְשֵׁי נִשְׁמוֹת כֵּל יִשְׂרָאֵל קְרוּי לְהוּ יֵתֵרֵם שְׁהַמּוֹתֵר שְׁלָהֶם וְהוֹזְהָמָא וְהַרַע אוֹתָהּ בְּחִינָה הַנִּיחוּ לְעוֹלָמֵיהֶם לְהַרְשִׁיעִים וְהַקְלִיפּוֹת כְּטַעַם לְהַתְעוּלָל עֲלֵינוּ בְּרֶשַׁע עוֹלָל, לֹא רֵאוֹ אֹרֶךְ אוֹיִ בְּצַדֵּק אַחֲזַח פְּנִיךָ פְּנִימִיוֹת אֲשֶׁר בַּהֲקִיָּן תְּמוֹנֶתְךָ סוּד חִיצוֹנִיּוֹת כְּעַת אֲשֶׁר יִקְצִיּוּ וְרַנְּנוּ שׁוֹכְנֵי עַפְרָא וְהַבָּן הַיֵּטֵב אַחֵי [מְלַקֵּט מִנְחָת יִצְחָק]

מְהֵאֲהַבְתִּי תוֹרָתְךָ – חַשְׁקוֹת שֶׁל הַיִּשְׂרָאֵלִי אִין דּוּמָה לוֹ

אֵל [ר'ל] כְּפִי יִזְכֹּךְ מְעֻלַת הָאָדָם וּמַדְרִיגָתוֹ זוֹכֵה לְהַתְמַנּוֹת וְרַאשׁוֹת. וְהַם ד' מַדְרִיגוֹת שְׂרָיִם שְׁחֵשֶׁב יִתְרוֹ נְגַד ד' מְעֻלוֹת שׁוֹכֵר. אַנְשֵׁי חֵיל הַיִּינוּ מַצַּד הַנֶּפֶשׁ שְׁהוּא כַח הַנוֹף וּגְבוּרִים לְכַבּוֹשׁ יִצְרָם בְּמַחְשָׁבָה דְּבוֹר וּמַעֲשֵׂה לְהִיוֹת לֵה. וִירָאִי אֱלֹהִים בְּלַב כְּמַשׁוּׁל (יּוֹמָא עֲבַ) ע"פ וְלֵב אִין וְהוּא ע"י הַתְּגַלוֹת אֱלֹהוֹת מוֹרַגְשׁ לְלֵב. וְאֲנָשִׁי אָמֵת אִין אָמֵת אֵלֵא תוֹרָה (מ"ר פת"י איכה) וְת"י הַמְּחַדְשִׁים חִידוּשֵׁי דְאוּרִי כַּל יוֹם נִקְרְאוֹ אֲנָשִׁי אָמֵת שְׁהֵם אֲנָשִׁים לְאָמֵת. וְשׁוֹנְאֵי בְצַע פִּי נְקִיִּים מִמַּחְשְׁבוֹת זְרוֹת שְׂכַל דְּמִיּוֹנוֹת עוֹה"ז מַה שְׁהוּן לְתוֹרָה נִקְרָא בְצַע כְּמ"ש הָטוּ וְגו' אַל בְּצַע. וּמַשְׂרַע"ה זָכַר אַח"כ רַב אֲנָשִׁים חַכְמִים וְהִיּוּנוּ כְּמ"ש (עִירוּבִין ק:) דְּנִבּוּנִים לֹא אֲשַׁתְּכַח. וְיָדוּעַ בִּינָה לְבָא שְׁהוּא הַהֲרַגְשָׁה בְּלָב וְנָא וְלֹא נַתָּן הִי לְכַסּ לַב לְדַעַת וְגו' עַד הַיּוֹם וְגו' כִּי לֹא נִגְאָלוּ אֵלֵא בִּזְכוּת הָאָמוּנָה. פִּי הָגַם דְּהִיוּ חַכְמִים בְּתוֹרָה דֹּאשְׁתְּכַח. כֵּל זְמַן שְׁאִין הַחֲכָמָה לְהוֹסִיף הַרְגֵּשָׁה בְּלָב הַרִי זֶה מַצַּד כַּח הַנֶּפֶשׁ לְבַד כִּי בְכָל א' מֵהֶם כָּלוּל ג"כ נִרְנָח"י כְּנוּדֵעַ. וְהַחֲכָמָה שְׂאִינָה מוֹסַפַת חַיּוֹת חֲדָשׁ לְלֵב בְּכָל עַת הוּא רַב מַצּוֹת ת"ת כְּמוֹ עֲשִׂיית כֵּל הַמַּצּוֹת מְעַשְׂיוֹת שְׁהוּא בְּנַפֵּשׁ לְבַד מַצַּד הָאָמוּנָה הַתְּקוּעָה שְׂצַרִיךְ לְשִׁמוּעַ בְּקוֹל ה' וְלַעֲסוֹק בְּמַצּוֹתֵי וּבְתוֹרָתוֹ. וְזוֹהוּ אֲנָשִׁי חֵיל לְבַד לְכַבּוֹשׁ יִצְרָם. וְעַשָׂה מֵהֶם כֵּל הַשְּׂרָיִם כִּי כֹאמֵת גַּם מַדְרִיגַת הַמֶּלֶךְ שְׁהוּא לְמַעֲלָה מִכָּל הַשְּׂרָיִם וְהוּא נִגְדַת מַדְרַגַת יְחִידָה הַרִי דוֹד הַמְעִי"ה הִי דְרַגָּא דְנַפֵּשׁ לְבַד כְּנוּדֵעַ בְּזוּחָר כ"פ. רַב שְׁהִי מַדְרַיגַת יְחִידָה שְׂבַנֶּפֶשׁ שְׁהִי לְבוֹ חֵלֶל בְּקַרְבוֹ שְׁהַרְגוֹ לַיְצִיר בְּתַעֲנִיּוֹת. פִּי הַרִיגָה בְּתַעֲנִיּוֹת וְסִיגוּפִין זֶהוּ מַצַּד הַנֶּפֶשׁ וְכַח הַעֲשִׂי"י שְׁבַנּוּף וְלֹא מַצַּד חַכְמָה וּבִינָה שְׂבַמּוֹחַ וְלֵב וְעִי"י הַתְּבַנּוּנּוֹת בְּגַדְלוֹת הַשְּׂי"י. וּבְזוּחָר יִתְרוֹ פ"ב א' ד' הַדְּבַרְתוֹ הֵם מְכוּוֹנִים נִגְדַת ה' דְרַגְיָן לְיִמְיָא וְהִי לְשִׁמְאַלֵא הַנְז' בַּפ' אִתָּם נְצִיבִים רַאשִׁיכֶם וְגו'. מְכוּאֲרִים נִגְדַת ה' מַעֲלוֹת בְּהַשְׂגַת הַשְּׂי"י הַנְז'. דָּכָל אִישׁ יִשְׂרָאֵל מֵאִמִּינִים בְּנֵי מֵאִמִּינִים. וְשׁוֹמֵר הוּא מַצַּד הַרְגֵּשׁ הַלֵּב. וְזִקֵן שְׁקֵנָה חַכְמָה. וְרַאשִׁי שְׂבַמִּים הַיִּינוּ אֵלִפִּים שְׁהוּא מַצַּד שׁוֹנְאֵי בְצַע. וְרַאשִׁי כֵּל הָעַם הוּא מַדְרַיגַת מַלְךְ נִגְדַת יְחִידָה שְׂמֵתֵיחַד לְגַמְרֵי בַּהֲשִׂי"י. וְלְשִׁמְאַלֵא הַיִּינוּ בְּהַרְחֵקַת הַרַע טַף הוּא שְׂאִין לֹא דַעַת וְחֵמְדָה דִּיצִיר כָּלֵל. וְנִשְׂיִים הָגַם דְנָא' אֲשֶׁה בְכָל אֱלֹה לֹא מַצָּאתִי פִי כְּמוֹ הָאָדָם א' מֵאַלְף דְּהִינּוּ שֶׁר הָאַלְף שְׁהוּא שׁוֹנְאֵי בְצַע לְהִיוֹת נְקִי מִמִּיזֵ לְגַמְרֵי. כִּי זֶה א"א רַב ע"י דִּית שְׂאִינֵי בְּנִשְׂיִים. מ"מ אֲמַרו (בְּרָכוֹת יז.) הַנִּי נָשִׁי בְּמָאִי זְכוּיָן בְּאַקְרוּי כּוֹ וְהִינּוּ שְׂבַכְחָה לְהַתְבַּטֵּל לְגַבֵּי הַבַּעַל וְהַבֵּן וּמַבְטֵל רְצוּנָה מִפְּנֵיהֶם וְכְמ"ש (תְּדַב"א רַבָּה פַּרְק ט) אִיזָה אֲשֶׁה כִּשְׂרִיָה שְׁעוֹשֵׂית כּוֹ. וְלִכְּנָן אֲמַרו בְּזוּחָר (ח"ב ל ט ב) דְּבַכ"מ שִׁישׁ זָכַר וְנַקִּיבָה

הַבֵּל לֹא מְדִילִי אֶלָּא מִהֶרֶב הַנְּאֻזִין הַמִּפְרָסָם בְּנִגְלָה וּבְנִסְתֵּר בּוֹצִינָא קְרִי שְׂאֵא הַסִּידָא וּפְרִישָׁא בְּנִן שֶׁל קְדוּשִׁים כַּקְשָׁת מִוַּהֲרֵר יִצְחָק יְהוּדָה יְהוּאֵל סְפָרִין וְצ"ל אב"ד דק"ק קאמרנא בעל "היכל הפרכה האדמו"ר מִקְאָמְרָא אִישׁ קְדוּשׁ וְכֵל רָז לֹא אָנִים לֵה, שׁוֹפֵךְ אֹרֶךְ הַדָּשׁ וּמַצְהִיעֵךְ וְחִדוּשִׁים שְׂלֵא שְׁמַעְתָּם אֵין בְּיֹאדֵימִים נַפְלָאִים מְזֻוּיֹת שׁוֹנֹת הַמִּשְׁלֵהְתֵּבִים אֶת הַלֵּב וּמְגִלִּים רַב סָפֵחַ מְאֹד תֹּרְתוֹ הַזֹּרֶחַ תֹּרְתָא אָמְתָא, וּבְאַמֶּת שְׂיִישׁ בְּדַבְרָיו הַרְבֵּה מְשֻׁנִּים בְּפִקְלָה, וְדַבְרָיו דַּבְרִים עֲמֻקִּים, אִךְ הַחֲלֵק הַעֲקָרִי שְׁנֵתֻמְקָד בּוֹ בְּמִדּוֹר וְהוּא לְשׁוֹנֹת שֶׁל עִידוּד וְתַמְכִּיחָהּ, הַגְּלָה רַךְ וְלַפּוֹף גְּפֻשׁוֹת פְּצוּעוֹת הַזְּקוּקוֹת כָּל בָּרַךְ לְיַחַס שֶׁל אָבָא אֹהֵב וְתוֹמֵךְ, וְנוֹטֵף תַּקְוָה, וְהַתַּחֲלֵה תְּדַשְּׁהּ. וְאוֹר הַדָּשׁ מַפְצִיעַ וּמַפְרָא וּמִתְדַשׁ אֶת הַפְּרִיּוֹת בְּחִיּוֹת תְּדַשְּׁהּ וְלֵב שְׁמָתָא, וּבְטֻמְהֵי שְׁנֵים מִי שְׂלֵא מְבִין בְּסוֹד הַעֲנָנִים, וּמִצָּא מְרוּעֵ נִפְשׁוֹ וּכ"ש מִי שֶׁבְּרָךְ בָּא בְּסוֹדֶם שֶׁל דְּבָרִים וְיִרְדֵּף סְלוּלָה לְהַתְחַדֵּשׁ לְנַעַר מְעֻלִּין אֶת כָּל הַצְּרוֹת וּבְפָרְיָהּ תְּדַשְּׁהּ לְהַתְקַרֵּב לְאָבָא שְׂבַשְׂמִים שְׂאוּבָה אוֹתֵנוּ אֹהֵבָה שֶׁכְּמַעֵט שְׁבִין תִּמְוֹתָהּ לֹא יִכּוֹל לְתַפֵּס וּלְהַכִּיל, הַאֲדָמוֹר מִמֶּשׁ מְלַנָּה אוֹתָהּ וְדָ בִּיד מְרָאָה לָךְ אֶת הַתְּדַרְךָ לְצַאֵת מִהַצְּרָה שְׂלָךְ. וְלַתְּדַבֵּק בּוֹ יַתְבַּרְךָ. וּמַעֲתָהּ, יֵשׁ לְהַתְחַנֵּק וּלְהוֹסִיף קִדְשָׁהּ וּבְפִרָט בְּזִמָּן הִזֵּה בְּשֶׁבְּרָךְ נֶגְפֶם הַדָּשׁ נִיסָן עֲקָר הַהֲכֵנָה לְהַרְבּוֹת בְּשִׂמְחָה וּלְהַתְבַּנְּנָן לְפָסְחָ וְלְסַפְּרֵת הַעֲמָר וְאֵל

הַבֵּל לֹא מְדִילִי אֶלָּא מִהֶרֶב הַנְּאֻזִין הַמִּפְרָסָם בְּנִגְלָה וּבְנִסְתֵּר בּוֹצִינָא קְרִי שְׂאֵא הַסִּידָא וּפְרִישָׁא בְּנִן שֶׁל קְדוּשִׁים כַּקְשָׁת מִוַּהֲרֵר יִצְחָק יְהוּדָה יְהוּאֵל סְפָרִין וְצ"ל אב"ד דק"ק קאמרנא בעל "היכל הפרכה האדמו"ר מִקְאָמְרָא אִישׁ קְדוּשׁ וְכֵל רָז לֹא אָנִים לֵה, שׁוֹפֵךְ אֹרֶךְ הַדָּשׁ וּמַצְהִיעֵךְ וְחִדוּשִׁים שְׂלֵא שְׁמַעְתָּם אֵין בְּיֹאדֵימִים נַפְלָאִים מְזֻוּיֹת שׁוֹנֹת הַמִּשְׁלֵהְתֵּבִים אֶת הַלֵּב וּמְגִלִּים רַב סָפֵחַ מְאֹד תֹּרְתוֹ הַזֹּרֶחַ תֹּרְתָא אָמְתָא, וּבְאַמֶּת שְׂיִישׁ בְּדַבְרָיו הַרְבֵּה מְשֻׁנִּים בְּפִקְלָה, וְדַבְרָיו דַּבְרִים עֲמֻקִּים, אִךְ הַחֲלֵק הַעֲקָרִי שְׁנֵתֻמְקָד בּוֹ בְּמִדּוֹר וְהוּא לְשׁוֹנֹת שֶׁל עִידוּד וְתַמְכִּיחָהּ, הַגְּלָה רַךְ וְלַפּוֹף גְּפֻשׁוֹת פְּצוּעוֹת הַזְּקוּקוֹת כָּל בָּרַךְ לְיַחַס שֶׁל אָבָא אֹהֵב וְתוֹמֵךְ, וְנוֹטֵף תַּקְוָה, וְהַתַּחֲלֵה תְּדַשְּׁהּ. וְאוֹר הַדָּשׁ מַפְצִיעַ וּמַפְרָא וּמִתְדַשׁ אֶת הַפְּרִיּוֹת בְּחִיּוֹת תְּדַשְּׁהּ וְלֵב שְׁמָתָא, וּבְטֻמְהֵי שְׁנֵים מִי שְׂלֵא מְבִין בְּסוֹד הַעֲנָנִים, וּמִצָּא מְרוּעֵ נִפְשׁוֹ וּכ"ש מִי שֶׁבְּרָךְ בָּא בְּסוֹדֶם שֶׁל דְּבָרִים וְיִרְדֵּף סְלוּלָה לְהַתְחַדֵּשׁ לְנַעַר מְעֻלִּין אֶת כָּל הַצְּרוֹת וּבְפָרְיָהּ תְּדַשְּׁהּ לְהַתְקַרֵּב לְאָבָא שְׂבַשְׂמִים שְׂאוּבָה אוֹתֵנוּ אֹהֵבָה שֶׁכְּמַעֵט שְׁבִין תִּמְוֹתָהּ לֹא יִכּוֹל לְתַפֵּס וּלְהַכִּיל, הַאֲדָמוֹר מִמֶּשׁ מְלַנָּה אוֹתָהּ וְדָ בִּיד מְרָאָה לָךְ אֶת הַתְּדַרְךָ לְצַאֵת מִהַצְּרָה שְׂלָךְ. וְלַתְּדַבֵּק בּוֹ יַתְבַּרְךָ. וּמַעֲתָהּ, יֵשׁ לְהַתְחַנֵּק וּלְהוֹסִיף קִדְשָׁהּ וּבְפִרָט בְּזִמָּן הִזֵּה בְּשֶׁבְּרָךְ נֶגְפֶם הַדָּשׁ נִיסָן עֲקָר הַהֲכֵנָה לְהַרְבּוֹת בְּשִׂמְחָה וּלְהַתְבַּנְּנָן לְפָסְחָ וְלְסַפְּרֵת הַעֲמָר וְאֵל

הַבֵּל לֹא מְדִילִי אֶלָּא מִהֶרֶב הַנְּאֻזִין הַמִּפְרָסָם בְּנִגְלָה וּבְנִסְתֵּר בּוֹצִינָא קְרִי שְׂאֵא הַסִּידָא וּפְרִישָׁא בְּנִן שֶׁל קְדוּשִׁים כַּקְשָׁת מִוַּהֲרֵר יִצְחָק יְהוּדָה יְהוּאֵל סְפָרִין וְצ"ל אב"ד דק"ק קאמרנא בעל "היכל הפרכה האדמו"ר מִקְאָמְרָא אִישׁ קְדוּשׁ וְכֵל רָז לֹא אָנִים לֵה, שׁוֹפֵךְ אֹרֶךְ הַדָּשׁ וּמַצְהִיעֵךְ וְחִדוּשִׁים שְׂלֵא שְׁמַעְתָּם אֵין בְּיֹאדֵימִים נַפְלָאִים מְזֻוּיֹת שׁוֹנֹת הַמִּשְׁלֵהְתֵּבִים אֶת הַלֵּב וּמְגִלִּים רַב סָפֵחַ מְאֹד תֹּרְתוֹ הַזֹּרֶחַ תֹּרְתָא אָמְתָא, וּבְאַמֶּת שְׂיִישׁ בְּדַבְרָיו הַרְבֵּה מְשֻׁנִּים בְּפִקְלָה, וְדַבְרָיו דַּבְרִים עֲמֻקִּים, אִךְ הַחֲלֵק הַעֲקָרִי שְׁנֵתֻמְקָד בּוֹ בְּמִדּוֹר וְהוּא לְשׁוֹנֹת שֶׁל עִידוּד וְתַמְכִּיחָהּ, הַגְּלָה רַךְ וְלַפּוֹף גְּפֻשׁוֹת פְּצוּעוֹת הַזְּקוּקוֹת כָּל בָּרַךְ לְיַחַס שֶׁל אָבָא אֹהֵב וְתוֹמֵךְ, וְנוֹטֵף תַּקְוָה, וְהַתַּחֲלֵה תְּדַשְּׁהּ. וְאוֹר הַדָּשׁ מַפְצִיעַ וּמַפְרָא וּמִתְדַשׁ אֶת הַפְּרִיּוֹת בְּחִיּוֹת תְּדַשְּׁהּ וְלֵב שְׁמָתָא, וּבְטֻמְהֵי שְׁנֵים מִי שְׂלֵא מְבִין בְּסוֹד הַעֲנָנִים, וּמִצָּא מְרוּעֵ נִפְשׁוֹ וּכ"ש מִי שֶׁבְּרָךְ בָּא בְּסוֹדֶם שֶׁל דְּבָרִים וְיִרְדֵּף סְלוּלָה לְהַתְחַדֵּשׁ לְנַעַר מְעֻלִּין אֶת כָּל הַצְּרוֹת וּבְפָרְיָהּ תְּדַשְּׁהּ לְהַתְקַרֵּב לְאָבָא שְׂבַשְׂמִים שְׂאוּבָה אוֹתֵנוּ אֹהֵבָה שֶׁכְּמַעֵט שְׁבִין תִּמְוֹתָהּ לֹא יִכּוֹל לְתַפֵּס וּלְהַכִּיל, הַאֲד

מה־אֵהְבֵתִי תוֹרַתְךָ – שְׂכוּחַת הַפְּעוּלָה שֶׁלְךָ יִהְיוּ מְנוּקִים וְטָהוּרִים

ישראל ולא שייך ע"ז ציווי דמי שאין מאמין מה ויעיל ציווי רק ישראל מאמינים בני מאמינים. ונגדו לא תרצה הוא בהרחקת נפש דמסאבו שהוא היפוך מדרגת קדושת ישראל זהו בלא תרצה. כמו ששמעתי דב' יצירים הם רציחה וניאוף היינו כעם ותאוה שגנדם מצורע וזב שהמצורע נשתלח חוץ למחנה ישראל זהו מכלל נפשות דסמי' דישׂראל כלא. משא"כ יצר דתאוה זהו מכלל מחנה ישראל רק שהענין גדול מחשיך הלב ע"ז הוא לא תנאף. ונגדו בקדושה והתבררות רוח אלהי נא' לא יהי וגו' על פני שהרגשת הלב באמיתות השי' נקרא הארת פנים ולא יהי וגו' נאמר על מחשבת הלב כמ"ש הרמב"ם (פ"א מה' יסוה"ת) היינו שיהי' מבורר בלבבך אמיתות כח השי' והשגחתו בכל דבר עד שלא יעלה בלבבך שולטנות שום כח אחר. ואח"כ בהשפעת ההכמה מיפה מהודשת להחיות הלב זהו לא תשא שם ה' והו' ד"ת כמשו"ל (ברכות כא.) ע"פ כי שם ה' אקרא וגו'. לשוא פ'י לחנם כענין תורתו של דואג מן השפה לחוץ (סנהדרין קו) רק שיהי' מוליד חיות חדש. ונגדו לא תגנוב כו"ש (ב"ר פ' כב) בקין כגונב דעת העליונה שהמתחכם בחכמת הדבלי עוה"ז ולהשכיח מהשי' זה נקרא גנב המתחבא מבעה"ב. ובג' אלו פסיק מעמא דאסור ושרי כמ"ש בוהר (ח"ב צג ב) היינו משום דרדיין לא השיג לאור מקיף להיות כל מעשיו ומחשבותיו בלתי לה' לבדו שלא יכנס הרע כלל גם בדבר הרשות שהוא קליפת נוגה דבוח לא פסיק מעמא כלל כיון שאין לו עוד דבר הרשות כלל רק כולו לה'. והו' וכו' דרשבת שכולו לה' כל עינוגים שלו מצוה גדולה וכל דברי הרשות דהיינו דבר שהנוף עושה לצרכו ולהנאתו ומדבר ומחרה להנאתו ואין בו איסור הרי הם בשבת מצוה. שהרי אפי' מי ששיחה תענוג לו מפורש בשי"ע (או"ח סי' שז ס"א) דהיא מכלל עונג שבת. והו' מתנה טובה יש לי בו' (שבת י"ז) כי דבר זה אינו ביד האדם שלא יהי' לו דמיון רק מעור השי' וממתנתו כניל אות רכ"ז. ונגדו לא תענה כי להשיג זה צריך שיהי' נקי בזה דאיש את רעת רעהו אל תחשבו בלבבכם דבלא"ה לא ימלא ממהשבות זרות שאחרים מולידים בו כניל אות רי"ט. ולכך ככה"ג בתחלה וכפר וגו' ובעד ביתו הקודם שמולידים תוקף הרחוקים ומ"ז בקרבן. ואח"כ בעד אהיו המקורבים לו ג"כ מולידים יותר ואח"כ בעד כל ישראל. ואז נכנס לק"ק שנא' וכל אדם לא יהי' וגו' פ'י שלא יהי' לו שום מ"ז שרוב המ"ז הוא מצד הברו לנבראים דבוח הוא הרחורו ואלו הי' לבדו בעולם הוא עם הבורא ית' הי' כל הרחוריו בכו"ת לכד. כי הדמיונות והמ"ז הוא מצד הדברים שענובים לפניו כידוע. ואח"כ כבד אביך ואמרו רק עם חכם ונבון וגו' שידוע ואימא ידוע דר"ל מוחא ולבא ר"ל שלא תדחה שכלך ורצונך ג"כ. והו' אחר שכבר עבר כל ד' מדרגות הגיל והשיג עור השי' דשבת או הקב"ה עוזבו לנסיון כניל אות רכ"ז לדעת אם בכח עצמו לינצל והו' כבד. ואולי יש לפרש ג"כ מן כיבוד הבית שהוא נקיון וגם כפשטי' כבד היינו שיהי' בתכלית ההדור או"א שכלך ורצונך שהם המולידים אותך פ'י את כחות הפעולה שלך יהי' מנוקים שמצד עצמם יהיו כרצון השי' ומיוחדים. ובפשטי' אב ואם ג"כ כמעט (סנהדרין קד) ברא מוכה אבא והיינו כאשר מגיע למדרגה זו שמוזכך שורש שורשו העליון. גם החמא דתחלת בריאתו ושיחמתני אמי נתקן וגם אב ואם נזדככו והוא מכבדם. ואו"ל (קידושין לא.) דעכו"ם הודו ליה והיינו דהם אומרים כחי ועוצם ידי ושהכל בידי אדם ולא ביד"ש רק בשכל האדם וביתו. וישראל מצפים לעזרת השי' רק לבסוף הוא תורתו (כמ"ש ע"ז יב.) והארץ נתן לבנ"א והו' מדרגה ד' דכבד. ע"ז נאמר ואמרו רק עם חכם ונבון וגו' שידוע על חכמת ישראל מצד עצמם כענין שלמה המע"ה שהגיע למדרגה זו שביקש לחון בלא דיום (כמ"ש ד"ה כא) רק כענין משיח המורח וראין (סנהדרין צג) שביקש מיד על חכמתו ורצונו שכן הוא האמת גם בחכמת השי' לפי שנאמר וישב על כסא ה' שהוא דמות אדם שעל הכסא שזכה למדרגת יחידה דהיינו נקרא בשמו של הקב"ה. ונגדו לא תחמוד דהיינו שהשיג היצר ששרשו החשק במדרגת החשמל דהיינו מצד שהוא מלאך קדוש וכמו שיהי' לעת"ל שמו לבן דאתלבן כו' כמ"ש במדריג (וח"א קלו ב) שיהי' החמירו דאורייתא. וכמ"ש בוהר (ח"א צג ב) החשיב פרימין בלא תחמוד החמירו דאורייתא מותר. והיינו דיוזכך היצר לגמרי שלא יהי' לו כלל חמדה חוץ מחמדה דאורייתא. ונסתלק קושית ראב"ע איך שייך לאו על חמדה שאינו בידו של אדם. רק הוא אחר הד' מדרגות או באמת לא יעלה על לבבו חמדה. ובידו בהשתדלותו בקודמים להגיע למדרגה ה' שאינו בכח השתדלותו ובקומת אדם כלל כניל אות רכ"ז. וזו המדרגה כשמגיע למה שאין לו שום השתדלות הוא מדרגה שהכל שלו מהשתדלותו ובכחו ועוצם ידו כניל:

פֶּסַח כְּשֶׁר וְשִׁמַּח שֶׁבֶת הַגָּדוֹל שְׁלוֹם

כתב וערך יצחק אריה בס הלוי - 055-6772044 הערות והארות יתקבלו בברכה גם למייל izhakhalevi@gmail.com לקבלת העלון במייל שלחו בקשה למייל. מותר להעתיק ולצלם ואדרבה מצוה לכוין הרבים. "שגיאיות מי יבין" אם מצאתם טעות - נשמח אם תדענו אותנו ונתקן במהרה הנא א"ה נתן להשיג את מנחת יצחק בכמה מוקדים: בבני ברק: פרק: פרמת אלחנן בבית הכנסת המרכזי, בבית הכנסת מצדה, בישיבת נתיבות חיים, בבית המדרש וזשקא וגבאיצקוביץ נתן להקדיש לשמחות להצלתה לרפואה ולעלוי נשמת... נשמח לקבל תגובותיכם... חדש! ניתן להוריד את העלון מאתר אופיס יהודי (<http://www.dirshu.co.il>) בכתובת <https://gilyonot.jewishoffice.co.il> ובדרשו בעלונים והודרות <https://www.dirshu.co.il>

<p>מורינו הרה"ג שְׁמֵרְיָהוּ יוֹסֵף נָסִים בֶּן בְּתִיָּה וְצִלְהִיָּה זְבִי בֶן יִשְׂרָאֵל לִיפָא ז"ל נ.ל.ב.ע. ז' טבת תשנ"ח</p>	<p>לְרִמּוֹאֵה שְׁלֵמָה וְהַחֲלֵמָה מְחִינְדָה מְרַגְלִית פֶּת סוֹפִיָּה שָׂרָה פֶּת מְרַגְלִית שִׁירָה מְרַגְלִית פֶּת שָׂרָה</p>	<p>לְרִמּוֹאֵה שְׁלֵמָה וְהַחֲלֵמָה מְחִינְדָה מִיכֵל פֶּת שָׂרָה יְצֻק אַרְיָה בֶן טוֹכָה יְצֻק לוי בֶן אֶסְתֵּר מִיִּשְׁאֵל בֶּן לֵאָה</p>	<p>נְחוּם בֶּן רִבְקָה אֶהְרֹן בֶּן מְרִים עֲבִי הַגָּפֹן קַעֲנָבִי הַגָּפֹן דְּדִבְרַי נֶאֱחָה וּמִתְקַפֵּל</p>	<p>לְרִמּוֹאֵה שְׁלֵמָה וְהַחֲלֵמָה מְחִינְדָה עֲרֹן מִשֶּׁה בֶּן שׁוּלְמִית עֲדִיאל אַרְיָה בֶּן שָׂרָה זְבִלֹן הַחֲדָה בֶּן רִבְקָה אַלְחֵיָהוּ אֶלְעָזָר בֶּן צִפְרָה מִיכֵל פֶּת שָׂרָה</p>	<p>לְרִמּוֹאֵה שְׁלֵמָה וְהַחֲלֵמָה מְחִינְדָה עֲרֹן מִשֶּׁה בֶּן שׁוּלְמִית עֲדִיאל אַרְיָה בֶּן שָׂרָה זְבִלֹן הַחֲדָה בֶּן רִבְקָה אַלְחֵיָהוּ אֶלְעָזָר בֶּן צִפְרָה מִיכֵל פֶּת שָׂרָה</p>	<p>לְרִמּוֹאֵה שְׁלֵמָה וְהַחֲלֵמָה מְחִינְדָה עֲרֹן מִשֶּׁה בֶּן שׁוּלְמִית עֲדִיאל אַרְיָה בֶּן שָׂרָה זְבִלֹן הַחֲדָה בֶּן רִבְקָה אַלְחֵיָהוּ אֶלְעָזָר בֶּן צִפְרָה מִיכֵל פֶּת שָׂרָה</p>	<p>לְרִמּוֹאֵה שְׁלֵמָה וְהַחֲלֵמָה מְחִינְדָה עֲרֹן מִשֶּׁה בֶּן שׁוּלְמִית עֲדִיאל אַרְיָה בֶּן שָׂרָה זְבִלֹן הַחֲדָה בֶּן רִבְקָה אַלְחֵיָהוּ אֶלְעָזָר בֶּן צִפְרָה מִיכֵל פֶּת שָׂרָה</p>	<p>לְרִמּוֹאֵה שְׁלֵמָה וְהַחֲלֵמָה מְחִינְדָה עֲרֹן מִשֶּׁה בֶּן שׁוּלְמִית עֲדִיאל אַרְיָה בֶּן שָׂרָה זְבִלֹן הַחֲדָה בֶּן רִבְקָה אַלְחֵיָהוּ אֶלְעָזָר בֶּן צִפְרָה מִיכֵל פֶּת שָׂרָה</p>	<p>לְרִמּוֹאֵה שְׁלֵמָה וְהַחֲלֵמָה מְחִינְדָה עֲרֹן מִשֶּׁה בֶּן שׁוּלְמִית עֲדִיאל אַרְיָה בֶּן שָׂרָה זְבִלֹן הַחֲדָה בֶּן רִבְקָה אַלְחֵיָהוּ אֶלְעָזָר בֶּן צִפְרָה מִיכֵל פֶּת שָׂרָה</p>
---	---	---	---	--	--	--	--	--	--